

William Voltz

ZELENÝ MĚSÍC NAD JELLY CITY

Přeložil František Fabián

1.

Měsíc nad Jelly City svítil zeleně.

Squart Menchos zatrpkle vzhlížel k noční obloze nad planetou Nová Luna a uvažoval, jestli se někdy podaří smazat ten symbol nesvobody.

Zelený útvar, který putoval po obloze k východu, zaléval zemi přízračným světlem. Menchos věděl, že zelený měsíc za tři hodiny zapadne za hory na východě.

Nová Luna neměla přirozený satelit. Od 5. října 2435 ji obíhalo umělé těleso, chráněné zeleným energetickým štítem. Byl to OLD MAN.

Ted' už bylo 1. listopadu. Mamutí těleso už víc než tři týdny nedovolilo pozemským lodím přistát. Squart Menchos věděl, že v soustavě Jellicovy hvězdy je nejméně dvacet tisíc lodí solární flotily. Nemohly se však měřit s patnácti tisíci obrovskými loděmi v hangárech OLD MANA.

Squart Menchos vstal z primitivní dřevěné pryčny, která mu sloužila za postel. Byl zvyklý přespávat pod volnou oblohou, ale teď mu začala být venku zima. Vzal pryčnu a přenesl si ji dovnitř do chaty.

Grange Keegan se neklidně převrátil, když Menchos vklopýtal dovnitř se svým břemenem. Dvěma okny pronikalo dovnitř dost světla, aby se Menchos orientoval. Postavil lehátko do kouta. Za čtyři hodiny vyjde slunce a on ještě neusnul. Obdivoval svého partnera, který sotva si lehl, dokázal kdekoli usnout.

S nevolí myslel na padesát tisíc obyvatel Jelly City. Ti lidé už neměli vlastní vůli. Byli pod vlivem krystalů rozmístěných někde ve městě, a pohybovali se jako bezduché loutky. Menchos a Keegan už několikrát do města zašli.

Oba prospektoři, kteří na planetě Nová Luna hledali howalgonium, byli proti hypnotizujícímu záření krystalů imunní. Vysvětlovali si to tím, že byli v minulosti mnohokrát vystaveni 5D vyzařování howalgonia. Žili o samotě v horách a malá vysílačka byla jejich jediným zdrojem informací.

Menchos si sedl na práh otevřených dveří a vyhlížel do noci.

Geolog Squart Menchos byl středně vysoký, kostnatý člověk. Plet' na hranatém obličejí měl osmahlou a byly na ní vidět stopy popálenin paprsky. Choval se jako člověk zvyklý žít celé měsíce o samotě. Malé vrásky kolem očí ale svědčily o tom, že se rád zasměje. Bylo mu už přes šedesát let.

Oba muži získali zkušenosti ve výzkumné flotile, k níž dříve patřili. Ted' už byli řadu let samostatní a hledali na nejrůznějších planetách v Mléčné dráze howalgonium. Získali za tu dobu malé jmění a často mluvili o tom, že si vyberou nějakou planetu s krásným prostředím a půjdou na odpočinek. Neúnavně probírali všechny podrobnosti své penze. Ani Menchos ani Keegan ale vážně nepomýšleli na to, že se vzdají dobrodružného života prospektorů.

Squart Menchos zaslechl šramot. Vzápětí Keegan rozsvítil.

„Copak, ty nespíš?“ zabručel nevlídně báňský inženýr Grange Keegan.

„Vzbudil jsem tě?“ řekl omluvně Menchos. „Byla mi už venku zima.“

Keegan odhodil přikrývku a vstal. Měl na sobě jen modré podvlékačky a vlněné ponožky shrnuté ke kotníkům. Neopálil se ani za celé týdny na slunci, jeho kůže bíle svítila. Byl hubený a oči měl hluboko propadlé.

„Musím se napít,“ zahučel a přešel světnici svou zvláštní chůzí. Keegan trochu za

sebou vlácel levou nohu a vytácel při chůzi špičky chodidel ven. Byl skoro o dvacet let mladší než Menchos, bylo mu čtyřicet sedm. Nalil si sklenici vody a sedl si na práh k Menchosovi.

Obloha nad městem byla osvětlená. Grange Keegan kývl tím směrem. „Vypadá to, že pracují ve dne v noci. Copak hypnotizovaní nepotřebují spát?”

„Na to se krystaly neohlížejí,” odpověděl s nenávistí Menchos. „Štvou své oběti jako otroky.”

„Až se rozední, vyrazíme do města,” navrhl Keegan. „Zkusíme se dostat do budovy vysílače.”

Menchos svažtil obočí. Keegan se rozhodoval impulzivně. Menchos dost dlouho váhal, než přistoupil na plán svého přítele. Dva prospektoři se neodvažovali ozvat se Rhodanově flotile svou malou vysílačkou. Nebezpečí, že je zaměří hypnotizovaná posádka vysílače v Jelly City, bylo příliš veliké. Keegan a Menchos chtěli dát Rhodanovi vědět, že oni dva jsou imunní vůči hypnotizujícím paprskům. Věřili, že by se howalgonium dalo využít jako ochrana proti krystalům.

Když přistál Perry Rhodan s výsadkem na planetě Nová Luna a objevil se v Jelly City, Keegan a Menchos se s ním mohli setkat, ale rozhodli se, že budou dál pátrat na svou pěst. Svého rozhodnutí litovali, protože od té doby se jim už nenaskytla možnost domluvit se s pozemskými kosmonauty, kteří ve svých lodích obléhali Jellicovu soustavu.

Keegan vytrhl Menchosa z myšlenek: „Jdu si něco oblíct, Squarte.”

Menchos se díval, jak po obloze putuje OLD MAN. Z dálky slyšel hučení motoru. V Jelly City se pracovalo.

Menchos vstal a zašel do chaty. Keegan si zapínal košili.

„Ty už nebudeš spát?” zeptal se Menchos.

„Když teď vím, že půjdem do Jelly City, už bych neusnul,” vysvětlil Keegan. „Jsem z toho nervózní, pořád myslím na to, jak se tam budeme chovat, aby nás neodhalili.”

Menchos se ušklíbl. Šel k chladničce a vytáhl z ní masitou fazoli, velkou jako hlava. Nožem z ní kus odkrojil.

„Měl bys taky něco sníst,” radil Keeganovi.

Inženýr si mazal na obličej depilační krém. Chvilu počkal a pak ho setřel i s rašícími vousy.

Menchos si utřel umaštěné ruce o kalhoty. Představil si, jak nesnadné pro ně dva bude přizpůsobit se zase civilizaci, až nechají práce.

Keegan se shýbl a snažil se dosáhnout na špičky prstů u nohou. Byl přesvědčený, že mu ranní cvičení prospívá. Vzdychal, když se zase narovnal. Šel ke stolu a snědl pár soust, která mu Menchos nakrájel z fazole.

„Mám uvařit kávu?” ptal se Menchos.

„Určitě,” přisvědčil Grange Keegan s plnými ústy. „Ale ne ten vývar z fuseklí, jako děláš obvykle. Dneska potřebuju něco silnějšího.”

Začal obřad vaření kávy. Ten se neměnil, co byli spolu. Keegan si sedl na lavici a opřel se lokty o desku stolu. Menchos naplnil kotlík vodou a postavil ho na vařič žhavený atomovou baterií. Oba mlčky čekali, až voda začne vřít. Menchos nasypal kávu do hrnků a zalil ji. Horký nápoj zavoněl po celé světnici. Grange Keegan se protáhl a začichal. Pak se zahleděl do svého hrnku.

„Tak co?” ptal se Menchos ne bez pýchy.

Keegan znalecky nasál vzduch. Pak trochu usrkl a převaloval na jazyku lok kávy.

„Tohle není ochutnávka vína!” protestoval Menchos.

Menchos a Keegan měli práci rozdělenou podle toho, co jim líp šlo. Squart Menchos vařil, pral a obstarával zásoby. Keegan chodil na lov, pokud na planetě bylo co lovit, a staral se o prodej toho, co vytěžili.

Tak se vzájemně doplňovali a trpělivě snášeli drobné slabůstky toho druhého. Jejich

úspěšná spolupráce je proslavila v kruzích galaktických prospektorů coby nerozlučnou těžařskou dvojku.

Když se Squart Menchos a Grange Keegan vydali na cestu, OLD MAN právě mizel za horami. Nad obzorem vycházela Jellicova hvězda a rozednívalo se. Menchos přirazil dveře malé chaty. Jejich důl byl výš v horách, ale prospektoři jej poslední dobou zanedbávali, protože neměli příležitost své výtěžky prodat.

Keegan sundal plachtu z malého víceúčelového vozítka a pečlivě ji poskládal. Menchos uložil malou vysílačku do brašny a vyšplhal se na sedadlo spolujezdce. Pavouku podobné zvířátko, které se ve voze ubytovalo, o překot vyběhlo ven. Menchos si narazil kožený klobouček do čela a pohodlně se usadil.

Keegan ještě něco kutil vzadu. Konečně byl také inženýr hotový a vlezl do vozu. Do Jelly City bylo dvanáct kilometrů.

„Možná se už sem nevrátíme," řekl Keegan nerozhodně. „Proč prostě nepočkáme, až to bude za námi, Squarte?"

Menchos se po něm úkosem podíval.

„Opravdu bys to dokázal, Grange? Ty bys tu prostě seděl a čekal? Třeba se nikdy nepodaří zničit OLD MANA a vysvobodit obyvatele Jelly City z jejich těžkého snu. Pak bychom tady nahoře seděli a čekali celý život. Opravdu bys to chtěl?"

Keegan si odplivl.

„Nechce se mi umřít pro něco, do čeho mi nic není."

„Kdo mluví o umírání? Už jsme byli ve městě víckrát, a nic se nám nestalo."

„Tentokrát je to něco jiného," trval na svém Keegan. „Nejdeme do Jelly City, abychom se tam porozhlédli. Chceme se do toho přímo zamíchat."

„Už jsme do toho dávno zapletení," tvrdil Menchos. „Dostali jsme se na opačnou stranu už jen tím, že nepodléháme hypnotickým účinkům krystalů. Když nic nepodniknem, jednoho dne nás najdou a zlikvidují."

„Já jsem prospektor," řekl mrzutě Keegan. „Nikdy jsem se nepletl do věcí, které se mě netýkají."

Menchos tiše řekl: „Teď mluvíš nesmysly; Grange. A ty to víš."

„Nemám prostě chuť hrát si na hrdinu," odporoval Keegan. „Perry Rhodan dřív nebo později najde nějakou možnost, jak zachránit obyvatele Nové Luny. Proč bychom měli předčasně nastavovat svoje kejháky?"

„Rhodan už tu byl a pokusil se osvobodit Jelly City," připomněl Menchosi „Víš, jak to dopadlo."

Keegan se nahnul dopředu a nastartoval motor. Mlčky sjížděl od chaty dolů do údolí. Vůz poskakoval po kamenech, ale muži to trpělivě snášeli. Menchos věděl, že Keegan neprotestoval proti výpravě z vnitřního přesvědčení. Inženýr zásadně pochyboval o všem. Často zavrhl věc, kterou chvíli předtím obhajoval, jen aby byl v opozici. Původně si tenhle zvyk osvojil, aby ukrátil dlouhou chvíli, kterou při své osamělé práci často trpěli, ale na to už dávno zapomněl.

Motor se zakuckal a Keegan zastavil.

„Co se stalo?" ptal se Menchos.

„Baterie je slabá," odpověděl Keegan.

„Říkal jsem ti, že je to riskantní, jet s tím autem až do Jelly City."

Menchos odhadl, že ujeli asi třetinu cesty.

„Necháme auto tady a půjdeme dál pěšky," rozhodl. „To bude jistější."

„Ještě jistější by bylo vrátit se do chaty," namítl Keegan a vylezl z auta.

Šli dál k městu. Už se natolik rozednilo, že viděli první domy.

„Snad ve městě seženeme náhradní baterii," uvažoval Keegan. „Bylo by lepší mít auto pojízdné. Třeba ho ještě budem potřebovat."

Keegan se na pohled těžce belhal, ale Menchos věděl, že jeho přítel ujde tím zvláštním krokem řadu kilometrů, aniž se unaví. I když byl Menchos starší, byl svěží a nabitý energií. Nikdy v životě nebyl vážněji nemocný, když nebereme v úvahu úrazy a popáleniny z ozáření.

Keegan i Menchos měli u sebe malé ruční zbraně. Velké pušky nechali v chatě, protože s nimi by byli v Jelly City nápadní.

Squart Menchos pozoroval jasnici se oblohu. Vysoko nad nimi kroužil dravec, který vyhlížel kořist. Nová Luna byla planeta velmi vhodná pro kolonizaci, ale teď ohrožoval nepřítel vše, co kolonisté vybudovali. *Příroda se o tyto boje nezajímá*, uvažoval Menchos. *Mimo Jelly City se nic nezměnilo.*

Dva muži došli k silnici. Dál se jim šlo snáz. Jednou se museli schovat do křoví u silnice, když kolem projížděli tři muži v autě. Menchos pocítil záření krystalu. Ti tři kolonisté měli v autě krystal, který je ovlivňoval, když byli mimo dosah hlavního tělesa v Jelly City.

Brzy ucítili dva prospektori hypnotizující rozkazy nových vládců na Nové Luně. Keegan a Menchos rozkazy vnímali jako telepaticky přenášená slova, ale nepodléhali jejich účinku.

Menchos si už zvykl nevšímat si podivných hlasů ve své mysli. Když byli poblíž jiní kolonisté, tvářili se Keegan a jeho přítel, jako by byli hypnotizováni a prováděli nějaký rozkaz.

„Cítíš to?“ ptal se Keegan přítele. „Už jsme dost blízko, abychom rozuměli hypnotickým příkazům.“

„Připadá mi, že jsou slabší, než když jsme tu byli posledně,“ konstatoval Menchos.

„To není důvod k radosti,“ namítl Keegan. „Podle mého názoru je možné ovlivňovat kolonisty tím snáze, čím déle jsou pod účinkem hypnózy. Brzy budou krystalům stačit jen slabé impulzy, aby je obyvatelé Jelly City poslouchali.“

Jestli je Keeganova domněnka správná, budou z kolonistů brzy jen tupé loutky. Menchos zatínal pěsti. Umínil si, že neodejde z Jelly City, dokud se Perry Rhodan nedoví, že oni dva jsou imunní.

„Bude lepší, když dál nepůjdeme po silnici,“ navrhl svému příteli. „Někdo by nás mohl vidět a klást nám nepříjemné otázky. Vejdeme do města tamhle odtud.“ Menchos ukázal na velkou továrnu.

Keegan jako obvykle přiznal staršímu druhovi hlavní slovo. Podotkl jen, že se pořád ještě mohou vrátit.

„Tohle město se mi nelíbí,“ přiznal. „Padesát tisíc lidí bez vlastní vůle, Squarte. Běhá mi mráz po zádech, když si představím, že se tu mám pohybovat jako jeden z nich.“

„Máš strach?“

„To bych řekl. Pekelný strach.“

„Nesmíš na to tolik myslet,“ radil mu Menchos. „Čím víc si to budeš představovat, tím větší strach budeš mít.“

„Mohli bychom žít v malém domku na některé krásné planetě a pěstovat květiny,“ básnil Keegan.

Menchos se dal do smíchu. „Ty a kytičky, Grange? Tomu jistě sám nevěříš!“

„Ty mě neznáš,“ pronesl Keegan tragicky. „Mám dvě osobnosti. Ta jedna už je otupělá za léta soužití s tebou. Mé druhé já touží po kráse.“

„Grange!“ zasténal Menchos.

„Chtěl jsem jen, aby ses to dověděl, než vstoupíme do města,“ vysvětloval Keegan melancholicky. „Jestli mám zahynout v Jelly City, musí o mně můj nejlepší přítel znát pravdu.“

Brzy došli k vysoké zdi továrny. Asi o dvě stě metrů dál byla nejbližší budova. Tudy už několikrát vešli nepozorovaně do města.

Zevnitř továrny bylo slyšet hluk strojů. Krystaly zřejmě udržovaly výrobu v chodu.

Menchos opatrně nakoukl do továrního dvora. Všude se povalovaly velké balíky umělé hmoty. Dva muži opravovali přepravní vozík. Všechno vypadalo zcela normálně, ale Menchosa to neoklamalo. Těžkopádné pohyby dvou dělníků svědčily o tom, že kolonisté ve městě jsou pořád ještě pod vlivem krystalů.

Menchos kývl na inženýra. „Myslím, že to můžeme zkusit," řekl tiše. „Kdyby nás někdo ve dvoře zahlédl, hodíme si na ramena balík a budeme dělat, že sem patříme."

Než se mohl Keegan ozvat, Menchos vyrazil napříč přes dvůr.

2.

Byl to pořád stejný obraz. OLD MAN se vynořil za planetou Nová Luna a určitou dobu ho bylo vidět. Dráha obletu mamutího tělesa byla tak přesná, že si mužové na palubě pozemských lodí podle něj mohli řídit hodinky. I když OLD MAN nevyslal ani jednu loď mimo dosah svého ochranného štítu, kapitánům pozemských lodí v Jellicově soustavě bylo jasné, že by obrovský robot ihned zaútočil, kdyby se některá jejich loď odvážila proniknout do atmosféry planety Nová Luna.

Perry Rhodan měl v této soustavě dvacet tisíc moderních lodí solární flotily. Těch největších byl však jen zlomek celkového počtu.

Na planetě Nová Luna vládlo stísnující ticho. Odtud nebylo zachyceno ani jediné vysílání. Všechny pokusy Pozemšťanů o navázání kontaktu byly marné.

Posádky pozemských lodí, v čele s Velkým administrátorem, mohly jen bezmocně přihlížet, jak je na Nové Luně padesát tisíc lidí zotročováno hypnózou. Mezitím byly zveřejněny první výsledky výzkumu. Perry Rhodan se dozvěděl, že lidé, kteří byli déle než půl roku vystaveni hypnotickému záření krystalů, se už nemohou vrátit ke své původní osobnosti ani když hypnotický vliv pomine.

Dorazily také zprávy od členů posádky OMASO. Perry Rhodan z nich poznal, jak rychle dokážou krystaly člověka ovlivnit.

Jediným světlým bodem byla skutečnost, že někteří lidé zřejmě měli schopnost vzdorovat hypnosuggestivnímu vlivu krystalů. Například v posádce OMASO byli tři její členové imunní.

Rhodan doufal, že horečně pracujícím vědcům se brzy povede zjistit, co imunitu způsobuje. Až bude odhaleno slabé místo krystalů, brzy se jistě najde vhodná ochrana proti jejich záření.

Dne 1. listopadu 2435 obléтал OLD MAN, chráněný energetickým štítem, planetu Nová Luna, jako už několik týdnů. Den předtím se Rhodan setkal s Atlanem a Melbarem Kasomem. Arkonidan přiletěl do Jellicovy soustavy se svazem sta lodí USO, mezi nimiž byla i vlajková loď IMPERÁTOR III.

Velitelem ohroženého sektoru Červánky byl jmenován maršál Julian Tifflor. Vrchním velitelem hlavní flotily byl i nadále maršál Reginald Bull.

Rhodan si nemohl dovolit soustředit svoje síly na jedno místo galaxie.

Nikdo nevěděl, co se děje na Nové Luně. Atlan přivezl tři vzorky krystalů z OMASO a Rhodan teď netrpělivě čekal na výsledek rozboru.

V půl jedenácté dopoledne volali Rhodana do radiové centrály CRESTU IV. Velitel radistů mu předal depeši, která právě došla.

„Řekl jsem si, že vám tu zprávu raději předám sám, pane," řekl. „Nevím, co přesně znamená."

Rhodan si depeši přečetl a zrudl. Polohlasně text přečetl.

„Přiletím 2. listopadu do oblasti Jellicovy hvězdy a poníženě prosím o povolení vstupu. Oddaný sluha Solárního impéria."

Radista se zamračil.

„Zní to nějak popleteně, pane. Myslím, že nás někdo chtěl pořádně pozlobit," řekl.

„Už jste na depeši odpověděl?" ptal se Rhodan.

„Ovšem že ne, pane. Chtěl jsem znát váš názor. Kromě toho odesílatel zapomněl uvést své jméno."

„V tomhle případě by to bylo zbytečné," řekl Rhodan stroze. „Takový vznešený způsob vyjadřování je v galaxii ojedinělý."

Radista pochopil. „Danton!" vyhrkl. „Mohlo mě to napadnout, pane."

„Ano," přisvědčil Rhodan. „Roi Danton. Potom, co nám pomohl zachránit posádku OMASO, chce se zřejmě dál míchat do našich záležitostí."

„Mám tedy odpovědět záporně?" ptal se radista.

„Ne, to ne," rozhodl Rhodan. „Pošlete pro loď FRANCIS DRAKE povolení příletu. Jsem zvědavý, oč tomu šejdíři jde tentokrát."

Radista se vrátil ke svému přístroji. Rhodan mu položil ruku na rameno. „Ještě něco, Sparks. Odpovězte stroze. Nedejte se unést tou jeho krasomluvou."

„Jistě že ne, pane," ujišťoval radista. „Nebudu se snažit Dantona napodobovat."

Perry Rhodan odešel. Uvažoval, co si má o tom Dantonovi myslet. Už dávno přišel na to, že zvláštní chování mladého muže je jenom maska. Co ale pod ní Roi Danton ukrývá?

I když si to nepřiznával, byl na další setkání s Dantonem zvědavý.

3.

Squart Menchos přecházel přes tovární dvůr, aniž se ohlédl. Na druhé straně dvora nakládalo na rampě deset kolonistů balíky umělé hmoty na vůz. Před správním budovou stáli dva muži a rozmlouvali. Spolu s dvěma dělníky, kteří opravovali vůz, bylo na dvoře asi šestnáct lidí.

Menchos a Keegan věděli ze zkušenosti, že hypnotizované osoby málokdy něco dělají z vlastní iniciativy. Přesto museli být dva prospektori opatrní.

Brána továrny, kterou se dalo vyjít na ulici a dál do města, byla hned za rampou. Vedle velkých vrat tu byl východ pro personál.

Grange Keegan dohonil Menchosa.

„To se mi nelíbí!" vyhrkl. „Musíme projít kolem těch lidí, co nakládají auto."

„Teď už se nemůžeme vrátit," prohlásil Menchos. „Jestli na nás promluví, odpovím sám."

„S radostí ti to potěšení přenechám," řekl sarkasticky Keegan.

Menchos se na chvíli soustředil na záření krystalů. Žádné zajímavé pokyny nezachytil. Hypnotické příkazy se jednotvárně opakovaly.

Pohled na zhypnotizované otroky budil v Menchosovi hrůzu. Představa, že by sám mohl také podlehnout záření krystalů, byla pro něj nesnesitelná. Milejší by mu byla rychlá smrt než život v otroctví.

Blížili se k rampě. Kolonisté pracovali mlčky. Mluvili jen v nezbytných případech. Soukromé rozhovory v Jelly City vymizely.

Když Menchos došel až k rampě, napřímil se najednou zrzavý podsaditý muž a přemítavě se zadíval na dva prospektory.

„To už chcete jít?" zeptal se. Mluvil nezúčastněně jako všichni hypnotizovaní.

„Ano," řekl Menchos a snažil se, aby to znělo lhostejně.

„Pracovní doba teprve začala," řekl kolonista. „Proč už jdete?"

Menchos věděl, že tohle je nebezpečná rozmluva. Kdyby krystaly vycítily, že se děje něco neobvyklého, hned by zasáhly.

„Máme nové rozkazy," řekl Menchos. „Jdeme do města."

„Nové rozkazy," opakoval zrzavý muž. „Pak je to v pořádku."

Otočil se a dal se zase do práce. Menchos na okamžik zavřel oči a polkl naprázdno. Slyšel, jak si Keegan vedle něj oddechl. Menchos se musel přimět k tomu, aby vyšel z brány pomalu. Všechno ho nutilo dát se na bezhlavý útek.

Malá branka byla naštěstí otevřená. Menchos vyšel na ulici, Keegan za ním. Hned se cítili líp. I když bylo brzy ráno, na ulici už bylo plno lidí. Většina z nich šla do práce.

Menchos věděl, že tady jsou poměrně v bezpečí. Mezi hypnotizovanými se jim stěží mohlo něco přihodit. Museli si jen dát pozor, aby se od nich nelišili příliš jistými pohyby.

Pro Keegana to není těžké, pomyslel si Menchos pobaveně. Vždycky chodil tak, jako by se únavou sotva držel na nohou.

„Vysílač je dál ke středu města,” řekl Keegan. „Snad nebude tak poškozený, abychom ho nemohli použít.”

Vysílač byl poškozen při bojích mezi prvními hypnotizovanými a kolonisty, kteří byli ještě schopni odporu. Menchos věřil, že škody nebudou tak velké, aby jim znemožnily provést jejich plán. Doufal, že aspoň podzemní zařízení budou schopná provozu.

Keegan a Menchos měli v plánu vestavět do vysílače automatické zařízení, které by zesilovalo signál z jejich malé vysílačky a přenášelo jejich podrobnou zprávu k lodím Pozemšťanů. Tím by zabránili tomu, aby oni sami byli odhaleni.

„Podívej se na to!” vyzval Keegan přítele a ukázal na výlohu jednoho obchůdku. Velkou loutku, která měla výlohu zdobit, někdo porazil. Dva sloupce konzerv se zřítily. Pestré krabice s potravinami byly rozházené mezi součástmi oděvu.

Dveře obchodu byly otevřené. Majitel se o obchod nestaral. Kdo něco potřeboval, šel zkrátka dovnitř a obsloužil se. Menchos uvažoval, kdy se asi zásobování kolonie zcela zhroutí. Krystaly zřejmě neměly v úmyslu udržovat lidi v Jelly City delší dobu naživu.

Proč se jich tedy vůbec zmocnily?

Menchos tušil, že se brzy dozví odpověď, která se mu nebude líbit.

„Co kdybychom šli dovnitř a vzali si, co potřebujeme?” navrhl Keegan. „Možná najdeme i novou baterii do auta.”

Menchosovi něco bránilo jen tak vstoupit do prázdného krámu. Venku na ulici se cítil bezpečný. V uzavřeném prostoru cítil stísněnost.

Poklepal na montérskou brašnu, kterou měl přes rameno.

„Nejdřív odvedeme svou práci, Grange,” řekl. „Pak si můžeme obstarat, co budeme potřebovat.”

Menchos si připomněl, jak před několika dny vešli do jednoho obchodu a nakoupili výstroj za čtyři solary. Majitel tam nebyl, tak šel Menchos k pokladně a čtyři solary do ní dal. Keegan se mu kvůli tomu posmíval, ale Menchos cítil, že musí udržet aspoň tu poslední zásadu lidské slušnosti, aby dřív nebo později nepřestal být člověkem.

Keegana zřejmě takové problémy netrápily. Menchos však byl přesvědčený, že jestli se na Nové Luně nic nezmění, budou muset být i oni pořád brutálnější, aby se udrželi při životě. Patrně budou muset i zabíjet.

Při té představě se Menchos otřásl.

Tím víc se upnul na nutnost co nejdřív podat zprávu Rhodanovi. Záchrana pro planetu mohla přijít jedině z vesmíru. Keegan a Menchos sami nemohli kolonistům pomoci.

Menchos dbal na to, aby zůstali na hlavní třídě. Tady bylo stále rušno. Všechno se ale odehrávalo bez hlesu. Kolonisté spěchali kolem sebe, jako by jeden druhého neviděli. Bylo to jako scéna ze starého hororu.

Keegan chytil Menchosa za paži a ukázal na druhou stranu ulice. „Ten starý člověk v modré blůze!” zvolal vzrušeně. „Udělal se mu zřejmě špatně!”

Menchos se tím směrem podíval a viděl kolonistu s bílými vlasy, který se opíral o zeď domu. Pokusil se vrávoravě jít, poháněn nutkavými příkazy krystalů. Najednou mu podklesly nohy a padl na zem. Už se nehýbal.

Keegan chtěl běžet k němu, ale Menchos ho zadržel.

„Grange!" varoval ho. „Nesmíme si ho všímat."

„Oni ho nechají ležet!" vyhrkl Keegan rozčileně. „Nikdo se o něj nestará."

Menchos viděl, jak chodci míjejí nemocného bez povšimnutí. Nikdo se nezastavil a nesklonil se k němu.

„Pusť mě, Squarte!" řekl Keegan vztekle. „Povídám, pusť mě!"

„Odhalí nás," varoval ho zoufale Menchos. „Nesmíme si toho člověka všímat."

V Keeganovi se probudil duch vzpoury. Vytrhl se a běžel přes ulici. Menchos se za ním strnule díval. Pak vyrazil za ním. Dohonil inženýra nad starcovým tělem.

„Je mi líto, parťáku," zamumlal Keegan a shýbl se k ležícímu. Menchos zůstal stát a pozoroval lidi, kteří proudili kolem. Nikdo se o ně zřejmě nezajímal.

„Sotva dýchá," řekl Keegan. „Měl by hned do nemocnice. Myslím, že je to mrtvice."

„My nejsme lékaři," upozornil ho Menchos. „Nemůžeme mu pomoci."

„Tady ho ležet nenecháme," trval na svém Keegan. „Odneseme ho do domu."

Menchos se ohlédl, když mu na rameno někdo položil ruku. Za ním stál velký muž. Měl na sobě zelenou pracovní kombinézu a vysoké holínky. Jeho masitý obličej byl bezvýrazný.

„Co se stalo?" ptal se muž.

Menchos si na okamžik připadal ztracený. Keegan ho zachránil.

„Co tady tak stojíte, člověče?" rozkřikl se. „To nemáte svoje rozkazy?"

„Ano, mám," řekl těžce kolonista. „Mám rozkazy. Musím se starat o nemocné a mrtvé. Přišel jsem hned, jak jsem se o téhle nehodě dozvěděl."

„My máme tentýž rozkaz," prohlásil Menchos, který už zase nabyl duchapřítomnosti.

Muž ukázal na nákladní auto, které stálo u chodníku.

„Položíme ho na korbu," rozhodl.

Menchos by byl rád věděl, kam nemocného odvezou, ale neodvážil se zeptat. Zvedli s Keeganem starého muže a odnesli ho k vozu.

„To se mi nezdá," zašeptal Keegan. „Sanitku bych si představoval jinak. Ta korba vypadá, že na ní ještě včera vozili kamení."

Velký kolonista k nim přišel. „Tohle je tenhle týden už třetí, kterého musíme spálit," poznamenal. „Podle rozkazu se nemocní nemají používat. Mohl by vzniknout mor."

Keegan vyvalil oči. „Oni ho spálí!" hlesl nechápavě.

Menchos byl také zděšen. „Nic víc nemůžeme dělat, Grange," řekl. „Nemůžeme mu pomoci."

Keegan obešel vůz a pravou rukou sáhl do brašny. Náhle vytáhl těžký montážní klíč a uhodil jím kolonistu do hlavy. Třebaže byl Keegan hubený, měl značnou sílu.

Muž zasténal a klesl. Menchos ho právě ještě stihl zachytit, než padl na zem.

„Na korbu s ním," řekl Keegan. „Teď jsme my spalovači mrtvol."

Položili kolonistu vedle starého muže. Keegan zvedl postranici a upevnil ji. Pak přešel mlčky dopředu a sedl si za volant. Menchos otevřel dvířka na druhé straně a zadíval se na přítele.

„Takhle neprojdeme, Grange," řekl.

„Tenhle vůz nebude nápadný," řekl Keegan. „Dostaneme se bez potíží až k vysílači. Toho starého třeba cestou někomu svěříme."

Menchos ukázal dozadu. „Co když se ten velký chlap probere? Celé město nás začne honit."

Keegan se podíval zadním okénkem a chvíli přemýšlel. Pak uvolnil brzdu a vyjel. Několik minut sledovali velký nákladní vůz, který jel stejným směrem. Když uviděli pobořenou budovu vysílače, zajel Keegan k chodníku. Budova vypadala opuštěně.

„Kolonisté možná odstěhovali nedotčené přístroje jinam," napadlo Menchosa. „Pak je

nikdy nenajdeme."

„Pořád ještě může být pod zemí nouzové zařízení" připomněl Keegan. „Ted' se musíme zbavit toho auta."

Vjezd do dvora vysílače byl zasypaný troskami. Keegan zajel tak daleko dovnitř, jak se dalo. Dva prospektoři vylezli. Kolonista na korbě byl pořád ještě v bezvědomí. Starcova pleť měla voskovou barvu. Jeho rty se chvěly.

Keegan ukázal na polorozbořenou budovu.

„Zaneseme starého dovnitř," rozhodl. Našli malou místnost, která byla poměrně nedotčená, a starce tam uložili.

„Postarej se zatím o něj," řekl Keegan. „Já odvezu auto. Zaparkuju ho v některé postranní ulici a vrátím se pěšky. Až ten velký chlapík přijde k sobě, bude se divit, co se stalo."

Menchosovi se to zdálo riskantní, ale věděl, že by nemělo smysl se s Keeganem dohadovat. Když jeho partner odešel, namočil hadr a chtěl starci omýt tvář. Hned poznal, že je mrtvý. Bez lékařské pomoci byla jejich péče zbytečná. Zahodil hadr a vyšel z místnosti.

V budově byl naprostý klid, jen občas dolehl z ulice hluk auta. Přístroje byly zničené, po některých zbyly jen podstavce. Kolonisté je přenesli jinam.

Za deset minut se Keegan vrátil a usmíval se.

„Auta i s jeho majitelem jsem se zbavil. Co náš pacient?"

„Je mrtvý, Grange."

Keegan řekl jenom: „Musíme najít vchod k nouzovému zařízení."

Šli do sklepa. Tady byla část prostorů nepoškozená. Ve světle baterek si všechno prohlíželi, ale nic významného nenašli. Všude stály podél stěn regály s kazetami, na nichž byly zaznamenány staré pořady, Jinde byly sklady náhradních součástí.

Přístup k náhradnímu vysílači byl zavřený. Keegan vytáhl malý paprskomet a vypálil zámek ve dveřích z terkonitové ocele. Menchos do dveří kopl. Se záupněm se poddaly. Menchos posvítil do tmy za nimi. Paprsek osvětlil úzkou chodbu, která se příkře svažovala.

„Jestli sem za námi někdo přijde, jsme v pasti," řekl Keegan.

„Celé Jelly City je pro nás jedna velká past," řekl Menchos. Ujímal se zase vedení.

Muži prošli chodbou a dostali se do místnosti, která vypadala jako sklep. Podlaha byla z udusané hlíny. Strop a stěny byly nastříkané světlou žlutí. Uprostřed místnosti stál kompletní vysílač.

Menchos přistoupil k aparátům blíže a opatrně je pohladil. Keegan posvítil na strop.

„Tamhle tady vede šachta, kterou prostrčíme anténu," řekl.

Menchos zamyšleně obcházel rozhlasové zařízení.

„Možná bychom se měli pokusit odvysílat zprávu rovnou," řekl. „Pak bychom věděli jistě, že Rhodan zná příčinu naší imunity."

„Postavíme automatické řízení," odporoval Keegan. „Proč se máme zbytečně vystavovat nebezpečí? Ještě bychom neodeslali ani druhý impulz a už by nás měli."

Menchos se usmál. „Je to ale lákavé," prohlásil. „Samozřejmě se přidržíme původního plánu."

Shodili brašny z ramen a vybalili nářadí a náhradní součástky. Keegan odšrouboval kryt vysílače. Menchos se zatím věnoval malému počítači, který k vysílači patřil. Bylo třeba naprogramovat ho tak, aby v rozhodujícím okamžiku vyslal správné poselství. Menchos do počítače uložil zašifrovaný text.

Keegan uvolnil některé kabely a prodloužil je. Pak jejich konce upevnil k přídatným zařízením. Oba muži při práci mlčeli. Věděli, co mají dělat.

Hodinu je nic nevyrušilo. Pak proběhl místností slabý otřes.

Menchos ustal v práci a vzhlédl. Keegan odhodil nářadí na zem a přetřel si obličej.

„Co to mohlo být?" zeptal se tiše.

Menchos si skousl spodní ret. „Asi nějaká odklízečí četa, která odstraňuje trosky," řekl.

Jestli to byla pravda, museli počítat s tím, že je dříve nebo později najdou. Čím déle zůstanou pod zemí, tím menší mají naději na ústup.

Keegan se podíval na hodinky. „Ještě potřebujeme tak hodinu," řekl. „Bojím se, že to nestihneme."

Menchos vycítil, že je jeho přítel nerozhodný. Otevřel závěr šachty pro anténu. Teď zřetelně slyšeli hluk motorů. Odklízečí četa zřejmě používala těžké stroje.

„Pracujeme dál," rozhodl Menchos. „Bude lepší nevšímat si toho hluku."

Vrátil se k práci, ale třásl se mu ruce. Stále se ohlížel ke vchodu. Po několika minutách zaslechli hlasy.

„Někdo je ve sklepě," řekl Keegan a shrábl své náradí. „Už tu nemůžeme zůstat, Squarte. Ještě máme naději, že utečeme. Jakmile vejdou sem, bude pozdě."

Menchos uznal, že přítel má pravdu. Hodil si brašnu přes rameno a sáhl po baterce. Naposled se podíval na vysílač. Neměl by přece jen odvyšlat zprávu? Možná je to poslední možnost. Ne, řekl si. Když bude nejhůř, mají pořád ještě malou vysílačku. Její kapacita vystačí k dorozumění s pozemskými loděmi v soustavě Jellicovy hvězdy.

Ze sklepních prostor k nim doléhaly kovově znějící zvuky. Menchos a Keegan se vrátili do chodby, kterou přišli. Neznámí byli příliš daleko, než aby jim bylo rozumět.

„Raději si nebudeme svítit," řekl tiše Menchos. „Musíme projít kolem nich tak, aby nás neviděli. Až budeme nahoře, budeme dělat, že patříme k nim. Snad ještě nenašli toho mrtvého."

„Sem dáme nálož," řekl blízko hluboký mužský hlas.

„Vyhazují budovu do vzduchu," zabručel Keegan. „Šťestí, že jsme tam nezůstali. Ve sklepě bychom se udusili."

Došli ke schodům, aniž je někdo zahlédl. Snažili se být co nejvíc potichu. Když vycházeli do dvora, potkali dva kolonisty, kteří natahovali přes budovu hustou síť. Síť měla zabránit poškození sousedních domů při výbuchu.

„Všechno je připraveno," řekl Menchos a prošel kolem dvou mužů.

Na dvoře stál těžký buldozer. Řidič se povaloval v sedadle a zřejmě čekal na nové rozkazy. Menchosa a Keegana nikdo nezastavil. Za okamžik byli venku na ulici.

„Všechno nadarmo!" vyhrkl Grange Keegan. „Neměli jsme štěstí, Squarte. Budeme to muset přece jen zkusit s naší malou vysílačkou."

Menchos přisvědčil. Taky věděl, že nedostanou druhou příležitost uskutečnit svůj plán. Krystaly zřejmě pochopily, že vysílač v Jelly City by jim mohl být nebezpečný.

„Zůstaneme ve městě," rozhodl Squart Menchos. „Chci zjistit, co mají krystaly v plánu."

Keegan zaprotestoval. „To je nebezpečné, Squarte. Každou chvíli nás můžou odhalit. Venku za městem je bezpečněji. Nabereme si zásoby a vrátíme se do chaty."

„Mezi hypnotizovanými nebudeme nápadní," uklidňoval ho Menchos. „Už jsme si zvykli s nimi jednat. Třeba najdeme i nějaké spojence, kteří stejně jako my jenom předstírají hypnotické ovlivnění a ve skutečnosti jsou imunní."

„A jak je asi tak poznáme?" ptal se Keegan mrzutě. „Oni předstírají, my předstíráme. Můžeme se setkat s někým imunním a stejně mít z něho strach."

Menchos musel uznat, že inženýr má pravdu. Jestli jsou v Jelly City ještě lidé, kteří nepodléhají záření krystalů, oni je sotva najdou.

„Mám hlad," oznámil Keegan. „Až půjdeme kolem obchodu, něco si tam vezmu."

Menchos se chvíli zaposlouchal do příkazů krystalů.

„Jděte po své práci! Dělejte všechno, co vám poručíme! Brzy přijdou důležité rozkazy! Dělejte všechno, co vám poručíme!"

„Slyšíš to?" ptal se Menchos Keegana. „Krystaly oznamují, že vyšlou důležité rozkazy."

„Já už se o ty hlasy nestarám," řekl Keegan. „Zbláznil bych se, kdybych je pořád poslouchal."

Došli na křižovatku. Světelná znamení řídila provoz, ale nikdo na ně nedbal. Přesto nedocházelo k dopravním nehodám. Hypnotizovaní se zřejmě dorozumívali nějak jinak.

Prospektoři přešli přes ulici. Hned na rohu byl velký obchod s potravinami. Jedna výloha byla rozbitá. Uvnitř byl převržený regál a jeho obsah se rozsypal po podlaze. Z obchodu vycházely dvě ženy a žvýkaly kus syrového masa. Menchos se s nechutí odvrátil.

„Pojď!" pobídl ho Keegan. „Něco si tam najdeme."

Menchos šel neochotně za ním. Mezi regály postávalo asi dvacet obyvatel Jelly City. Někteří seděli na prázdných bednách a jedli. Menchos se zastavil u pultu. Asi dvanáctiletý chlapec se tu krmil suchými houskami. Menchos mu věnoval soucitný pohled. Děti kolonistů byly stejně zhypnotizované jako dospělí.

„Nazdar!" oslovil Menchos chlapce. Ten se na něj bez zájmu podíval a vrátil se k jídlu. Menchos zaťal zuby. Musel se držet, aby z krámu neutekl.

Keegan se k němu vrátil se spokojeným úsměvem. Postavil na pult dvě láhve limonády a velkou plechovku hovězího guláše. Když otvíral láhev, všiml si chlapce. Napřáhl k němu ruku, v které držel limonádu.

„Napij se, chlapče!" nabídl mu.

„Nech ho!" zavrčel Menchos. „Nevnímá tě."

Keegan pokrčil rameny a napil se. Menchos jedl mlčky a bez chuti. Najednou cítil, jak sílí záření krystalů. Bezděčně se zaposlouchal, co opakuje hlas v jeho mozku.

„Mezi námi jsou nepřátelé! Dělejte všechno, co vám poručíme! Všímejte si každého, kdo se chová jinak, než my poručíme! Dělejte všechno, co vám poručíme!"

„Našli mrtvého na vysílači!" ujelo Keeganovi. Postavil láhev na pult.

„Pozor!" napomínal ho Menchos. „Chovej se jako hypnotizovaný, nebo nás odhalí!"

Chlapec u pultu najednou vzhlédl. Jeho zelené oči zasvítily v šeru jako oči dravce. Menchos se na něj podíval a pochopil, že je podezřívá.

Chlapec přestal žvýkat a zvolna se narovnal. Menchos byl jako ochrnutý. Viděl, jak hoch zvedá ruku a ukazuje na něj a na Keegana. Čekal, kdy uslyší hlas, který je obviní.

Vtom Keegan bleskurychle uhodil. Síla úderu mladého kolonistu porazila. Naletěl na stěnu za pultem a zhroutil se. Z úst mu vytekl pramínek krve. Keegan se zadíval na svou pěst a odplivl si.

„Dítě!" vyrazil ze sebe.

Menchos se rozhlédl. Nikdo si zřejmě příhody nevšiml. Geolog vzal svou láhev do ruky a kývl na Keegana. Společně vyšli z obchodu.

„Myslíš, že ho to bude hodně bolet, až se vzpomene?" ptal se ustaraně Keegan.

„Nešlo to jinak, Grange," řekl Menchos. „Jsem rád, že jsi se k tomu odhodlal. Já bych to nemohl udělat."

„Brzy ho najdou," řekl Keegan. „Pak se krystaly dozvědí, kam jsme zamířili od vysílače. Radši sejdeme z hlavní třídy."

Zahnuli do úzké postranní uličky. Tady žádné obchody nebyly. Po obou stranách ulice byly jednotvárné řady obytných domů. Menchos a Keegan potkávali tu a tam ženy, které mířily k hlavní třídě. Do oken po levé straně ulice svítilo slunce. Všechna okna byla zavřená. Nikdo se nezdržoval doma.

Menchos se zastavil, když z nejbližšího domu zaslechli nářek.

„Copak?" zeptal se Keegan. „Pojď, to se nás netýká."

Šli dál. Málem se srazili se slepou ženou, která vyšla s holí v ruce na ulici.

Žena zůstala stát. Měla na sobě květované šaty a zástěru. Vlasy jí nepořádně visely do

obličej. Její oči se dívaly do prázdna, přesto měla bdělý a ostražitý výraz.

„Je tu někdo?“ zvolala. Její hlas nezněl tak jednotvárně jako u ostatních hypnotizovaných. Menchosa to zaujalo. Potkali někoho stejně imunního jako jsou oni? Jestli slepá žena odolává hypnóze, krystaly si jí už musely všimnout. Snad jim připadala neškodná. Slepá žena nemohla být nikomu nebezpečná.

„Mám hlad,“ řekla žena plačtivě. „Jsi to ty, Joe? Co se vlastně stalo? Proč se o mě už nikdo nestará?“

„Já nejsem Joe,“ řekl Keegan nevlídně. „Jděte radši zpátky domů.“

Výraz ženy se změnil. Menchosa překvapilo, kolik úlevy bylo v její tváři.

„Vy mluvíte... tak normálně,“ vzdychla. „Povězte mi, kdo jste a co se v Jelly City děje.“

„Vy tady někde bydlíte?“ zeptal se Menchos.

Ukázala holí na dům. „Ve třetím patře,“ řekla. „Bydlím tam se svým bratrem. Joe je poslední dobou nějaký divný. Sotva na mě promluví. Už tři dny mi nepřinesl nic k jídlu. Když se ho na něco zeptám, neodpoví. Nikdo v domě mi nedá nic k jídlu.“

„Na ulici nemůžete zůstat,“ řekl Menchos. „Víte, kdy se Joe vrátí?“

Žena se najednou rozplakala. Opírala se o hůl a vzlykala. „Joe se už nevrátí,“ řekla. „Povídal to včera večer, když šel pryč.“

Menchos se rychle rozhodl. „Teď vás dovedeme domů a obstaráme vám něco k jídlu. Nechoďte pryč z bytu, dokud k vám nepřijde někdo, kdo nebude mluvit jako opilý. Dáme vám dost jídla.“

Kolonistka nahmatala jeho ruku a chytla se jí. Už nic neřekla, ale dala se ochotně odvést dovnitř. V domě bylo ticho. V prvním patře vešel Menchos do jednoho bytu a pobral ze špižirny všechny zásoby potravin. Pak dovedli s Keeganem slepou ženu k ní domů.

„Jídlo vám vystačí na dva týdny, když budete šetřit,“ prohlásil Menchos. Rozhlédl se po skromně zařízeném pokoji.

„Musíme jít dál!“ naléhal Keegan.

„Povězte mi, co se stalo,“ prosila žena. „Ani rozhlas už nevysílá žádné zprávy. V domě je ticho.“

„Planetu Nová Luna obsadili nepřátelé,“ řekl Menchos. „Perry Rhodan brzy něco udělá, aby Jelly City osvobodil.“

Kolonistka zavrtěla hlavou. „Někdy mi připadá, že slyším vnitřní hlas, který mi něco prikazuje. To dělá ten strach. Už úzkostí ani nespím.“

„To není strach,“ řekl Keegan. „To slyšíte hlas nepřítele. Nedbejte na něj a zůstaňte doma, pak se vám nic nestane.“

„Byli jste na mě moc hodní, pánové. Děkuji vám.“

Než vyšli, Menchos zaváhal. „Ještě se vás chci na něco zeptat, paní. Vy jste slepá od narození?“

Zavrtěla hlavou. „Oslepla jsem po ozáření.“

Na schodech řekl Menchos Keeganovi:

„Zřejmě to bylo ozáření howalgoniem. Proto je imunní. Řekl bych, že jsme na správné stopě.“

„My to víme,“ řekl Keegan. „Rhodan to neví.“

* * *

Když zapadalo slunce, byli už Squart Menchos a Grange Keegan zase na okraji města. Krystaly žádné nové rozkazy neudílely, pořád jen vybízeli kolonisty k práci a poslušnosti. Unavující opakování jen ještě více obyvatele Jelly City otupovalo.

Prospektory zatím nikdo nezastavil a mohli se pohybovat volně.

Vzplála první světla pouličního osvětlení.

„Budeme si muset najít bezpečné ubytování na noc," prohlásil Menchos.

Keegan se toužebně ohlédl k horám. Menchos si jeho pohled vyložil správně.

„Zůstaneme tady," řekl starší z prospektorů. „Určitě tu brzy dojde k něčemu důležitému."

Zastavili se před novostavbou obytného bloku, kam se obyvatelé ještě nenastěhovali. V horních patrech byla okna ještě otevřená.

„Tady přespíme," rozhodl Menchos. „Tady nás nikdo nebude hledat."

„Ticho!" zasykl náhle Keegan a zvedl hlavu. „Slyšíš to, Squarte?"

Menchos naslouchal. Z dálky přicházelo dunění, které vibrovalo vzduchem. Hluk stále rostl a otřásal celou vzduchovou vrstvou nad Jelly City.

Keegan a Menchos se popadli v pase a plácli si navzájem na ramena. Začali tančit na ulici jako dva Irové.

„Kosmické lodě!" hulákal Keegan. „To jsou kosmické lodě! Rhodan prorazil bariéru OLD MANA."

Konečně! myslel si Menchos. Ohromně se mu ulevilo. Naštěstí nebyl nikdo poblíž. Náhlý nával radosti by je prozradil.

Dva muži zírali do večerního nebe, kde se teď rýsovaly obrysy čtyř gigantických bitevních lodí. Každá měla průměr dva a půl kilometru.

„Dělejte všechno, co vám poručíme! Tyto kosmické lodi nepatří našemu nepříteli. Potřebujeme je pro naše účely. Dělejte všechno, co vám poručíme! Brzy se dovíte, proč tady lodě přistály. Dělejte všechno, co vám poručíme!"

Squart Menchos zavrával a zachytil se zdi novostavby, jako by dostal těžkou ránu.

„Grange!" zasténal nechápavě. „To nejsou Rhodanovy lodě. Poslal je sem OLD MAN."

Keegan svěsil ramena a vydal se ulicí. Hystericky se smál. Řev motorů umlkl, když lodě dosedly. Do města se vrátilo ticho.

Menchos zatáhl Keegana do otevřeného vchodu jedné novostavby.

„Dnes se nic víc nestane," řekl Menchos. Snažil se mluvit klidně. „Zítra se snad dozvíme, co mají krystaly v plánu."

Grange Keegan pronesl celou sérii kleteb, než se uklidnil.

„My to nevzdáme, Squarte," řekl po chvíli. „My na ty krystaly vyzrajeme."

„Teď se hlavně potřebujeme vyspat," řekl Menchos.

Zašli hned do prvního bytu. Nebyl zařízený, ale to jim nevadilo. Ustlali si na podlaze. Menchos přistoupil k oknu.

„Už je tady zase," řekl Keeganovi. „Ještě není úplná tma, ale tu zelenou kouli už je vidět."

„Proč musíš OLD MANA pokaždé vyhlížet?" divil se Keegan. „Už přece víme, jak zdola vypadá."

„Pořád doufám, že před mýma očima bouchne a rozprskne se," vysvětloval Menchos.

Keegan se uložil na hromádku prázdných pytlů a natáhl si nohy.

„Myslím, že neusnu," řekl.

Za několik minut se už ozývalo jeho pravidelné chrápání.

Menchos si přistrčil ke dveřím prázdnou bednu, vytáhl z kapsy kus hovězího masa a dal se do jídla. Hypnotické impulzy krystalů teď byly slabé. Menchos předpokládal, že do rána žádné nové rozkazy neprijdou.

Otevřenými dveřmi vyhlížel na ulici. Občas přešlo kolem několik kolonistů, ale nikoho nenapadlo, že by mohl být někdo v novostavbě. Keegan chvílemi ve spánku sténal. Mezitím se úplně setmělo.

Menchos se divil, že necítí žádnou únavu. Záviděl Keeganovi tu schopnost okamžitě

usnout.

O tři hodiny později Menchos svého partnera probudil. Keegan se ospale posadil.

„Copak? Už je hotová káva?" mumlal.

„Teď se vyspím já," oznámil mu Menchos. „Ty budeš hlídat."

Keegan zívá. „Přál bych si, aby se mi pořád nezdálo o těch proklatých krystalech," řekl.

4.

Člun zmizel ve vratech hangáru CRESTU IV. Na můstku vlajkové lodi si Atlan a Perry Rhodan vyměnili rychlý pohled.

„To jsem zvědavý, co od nás chce tentokrát," řekl Rhodan.

Atlan se usmál. „Nemůžu se zbavit dojmu, že ten mládenec jenom hraje divadlo. Jednou ukáže svou pravou tvář."

„Svou pravou tvář!" Rhodan se otřásl. „Hejsek, který pobíhá v bílých punčochách a hedvábné vestě! A ten jeho mečík a lahvička s voňavkou, ke které pořád čichá!"

Atlan se smál. „Zapomínáš na krajkový kapesníček, kterým si osušuje tvář," dodal.

Arkonidan se sem dostavil z IMPERÁTORA III kvůli Dantonově návštěvě.

Na můstku se objevil poručík Berliter. Byl rudý v obličeji.

„Promiňte, pane!" vyhrkl. „Mám někoho ohlásit."

„Tak povídejte! Nač čekáte?" vybídl ho Rhodan.

„Král Danton prosí, aby byl přijat," koktal Berliter. Nervózně si prohrábl vlasy. „Tak to aspoň povídal."

„Proč rovnou nejde dál?" ptal se Rhodan. „Co znamená ten nesmysl?"

V hlavním vchodu na můstek zařinčel meč. Hned nato vstoupil Ertrusan Oro Masut, Dantonův osobní strážce. Jeho tvář byla zjizvená po atomovém požáru, z něhož před několika lety Danton vyvázl jen díky jeho zásahu.

„Je mi líto, že tento důstojník není schopen ohlásit mého pána," řekl dva a půl metru vysoký obr.

„Zrovna jsem to udělal," hájil se hněvivě Berliter. „Velký administrátor dobře ví, že Danton přišel na palubu. Ohlašovat ho bylo zbytečné."

Masut se na poručíka pohrdavě podíval.

„Všude nepanují stejné názory na zdvořilost," prohlásil. „Slušně uvítat hosta je správné a nic to nestojí."

Berliter zlostně ustoupil.

„Bude vám vhod přijmout teď mého pána?" zeptal se Oro Masut s nepovedenou úklonou.

„Ano," řekl Rhodan. „Uveďte krále Dantona."

Masut vážně přikývl a vyšel z můstku. Když se vracel, zůstal stát u dveří a čekal, až kolem něj Roi Danton projde. Dantonův zjev byl jako vždy pozoruhodný. Krátké kalhoty ke kolenům byly tentokrát pestře květované. Stejný vzor měla vesta, kterou bylo vidět pod kabátcem.

Roi Danton se zastavil v určitém odstupu od Rhodana a Allana, sňal třírohý klobouk z hlavy, přitiskl si ho na prsa a uklonil se. Když se zase napřímil, oči se mu blýskaly. Rhodan měl pocit, že Dantonovi tahle komedie dělá d'ábelskou radost.

„Jsem dojat vděčností," oznámil Danton hlubokým hlasem. „Nestává se každý den, aby oči mocných této galaxie spočinuly na bezvýznamných jedincích,"

Atlan se ušklíbl, Rhodan mimoděk povytáhl obočí.

„Poslyšte, Dantone," řekl Rhodan ostře, „mluvte k věci. Proč jste se tak znenadání objevil v soustavě Jellicovy hvězdy?"

Danton dal najevo, že ho ta tvrdá slova šokovala. Odkášlal si a upravil si náběrky na rukávech košile.

„Prosím, grandseigneur," řekl. „Budeme se přece chovat jako dokonalí gentlemani." Rozhlédl se po osazenstvu můstku. „Zdá se vám přiměřené mluvit před všemi těmito... é... lidmi?"

„Nemám nic, co bych chtěl skrývat před svými důstojníky," prohlásil Rhodan. „Spust'te, Dantone. Jsme v obtížné situaci a nemáme čas na nějaké žerty."

Danton vytáhl stříbrné kapesní zrcátko a zkontroloval svůj obličej. Zjevně spokojen zrcátko zase zastrčil.

„Jeho lordstvo se vám asi zmínilo o mém skromném technickém vybavení," řekl konečně. Měl na mysli patrně Atlana. „Tak jste se dozvěděl, že vlastním přístroj, který umožňuje sledovat kosmické lodi, které se pohybují v poloprostoru."

„Poloprostorový stopař tomu říká," dodal Atlan. „Fantastický přístroj. Povídal jsem ti o něm, Perry. Bez toho stopaře bychom OMASO nenašli. Vděčíme Roi Dantonovi za záchranu DentchEROVY posádky."

„Lichotíte mi, ctěný sire," mumlal Danton v rozpacích. „Ale byla to skutečně zásluha onoho zařízení, že jsme zvítězili."

„Přišel jste, abyste mi tu záležitost připomněl?" zeptal se Rhodan nervózně. „Oč vám vlastně jde?"

Danton pokynul svému ertruskému tělesnému strážci. Ten vyňal válcovité pouzdro a otevřel je. Vytáhl srolovaný papír, rozvinul jej a podal svému pánovi. Danton dlouhými kroky přešel tam a zpět můstkem.

„Ano," mručel zamyšleně, když zase stál před Rhodanem a Arkonidanem. „Takhle by to šlo."

„To je nový způsob, jak vyvolávat duchy?" ptal se Atlan.

„Jenom jsem zjišťoval, jestli v téhle skvělé lodi bude místo pro poloprostorového stopaře," vysvětloval Danton. „Sem se bude výborně hodit."

„Chcete se svým přístrojem šmelit?" zeptal se studeně Rhodan.

Roi Danton zděšeně zvedl ruce nad hlavu. „Jak bych se mohl odvážit nabízet vám starý použitý přístroj? Hodlám vám přenechat jiné zařízení, zcela nově konstruované, které pracuje daleko lépe než čidlo na lodi FRANCIS DRAKE."

Představa, že by CREST IV byla vyzbrojen poloprostorovým stopařem, se Rhodanovi líbila. Vlajková loď by se stala protivníkem, jehož by nebylo možno se zbavit. Rhodan však byl natolik realista, aby věděl, že Svobodný obchodník nedá nic zadarmo. Rozhodl se proto přistupovat k jeho nabídce zdrženlivě.

„Co byste chtěl za takový přístroj?" zeptal se.

„Grandseigneur, celá galaxie je vaším dlužníkem. Bez vaší průkopnické práce by se nikdy nemohl rozvinout národ Svobodných obchodníků. Nikdy by nás nenapadlo chtít s Velkým administrátorem kupčit. My vám poloprostorového stopaře darujeme. Chceme té příležitosti použít, abychom vám přednesli pokornou prosbu."

„Aha!" pochopil Atlan. „Než od vás to zařízení přijmeme, musíme se zeptat, jak tato pokorná prosba zní."

Rhodan uvažoval, kde přišel Svobodný obchodník k zařízení, na jehož vývoji už léta marně pracují pozemští špičkoví vědci. Kdo vlastně stojí za králem Dantonem?

„Vy hájíte principy svobody, grandseigneur," zdůrazňoval Danton. „Patříte k nejhörlivějším zastáncům..."

„Zkraťte to!" přerušil ho drsně Rhodan. „S tímhle žvaněním na mě dojem neuděláte. Co chcete za stopaře?"

„Prosíme, abyste uznali Svobodné obchodníky ze soustavy Boscykovy hvězdy jako politicky samostatnou moc," řekl Danton neústupně.

„Nehodláme uznávat piráty!" zvolal zlostně Rhodan. „Neprovokujte mě, Dantone."

„Je mi líto, že naše rozmluva tak rychle ztratila úroveň," odpověděl Roi Danton chladně. „Za těchto okolností jsem nucen si svůj dar ponechat. Nepřátelům dary nedáváme, a vy jste bohužel právě dal najevo, že jste naším nepřítelem."

Rhodan beze slova upřeně zíral na muže, o němž nevěděl, že je to jeho syn. Naproti tomu Danton měl co dělat, aby potlačil pobavený úsměv. Věděl, že jeho otec bude stopaře nutně potřebovat, a chtěl mu jej v každém případě přenechat.

„Odejděte z lodi, Dantone!" poručil Rhodan.

„Počkejte!" zasáhl Atlan. Vzal Rhodana za paži a odtáhl ho kousek stranou.

„Rozmysli si, co děláš," naléhal na něj. „Měl jsem příležitost vidět poloprostorového stopaře v akci. Měl bys Dantonovi vyhovět. Svobodní obchodníci až dosud nikdy nejednali vůči Impériu nepřátelsky. Snaží se jen vydělávat a neberou zákony příliš vážně."

„Když je uznám, budou triumfovat," bručel Rhodan. „Umím si představit; jak se bude ten chlapík spokojeně šklebit."

„Jsi zaujatý," oponoval Atlan. „Víš stejně dobře jako já, že Roi Danton nám nechce uškodit."

Rhodan neodpověděl a vrátil se k Dantonovi. Svobodný obchodník ho sledoval s očekáváním.

„Okolnosti mluví ve váš prospěch," řekl Rhodan. „Chytře jste si vyhlédl vhodný okamžik. Máme potíže. Je možné, že budeme brzy odkázáni na váš přístroj. Dostanete smlouvu, podle níž se soustava Boscykovy hvězdy stane autonomní oblastí. Nezapomínejte ale, že vás tato smlouva zavazuje dodržovat zákony Impéria."

Danton se hluboce uklonil, zasalutoval jako pozemský kosmonaut a napřáhl ruku. Rhodan ji neochotně uchopil. Překvapil ho pevný stisk mladého muže.

5.

Když se Squart Menchos probudil, byl už bílý den. Měl v ústech nepříjemnou pachut' a byl celý zdřevěnělý. Rozhlédl se, ale Grange Keegana nikde neviděl.

Starost mu to nedělalo. Jeho přítel je pravděpodobně na dvoře nebo na ulici. Šel do koupelny, ale zjistil, že do novostavby ještě nebyla zavedena voda. Aspoň se učesal a vytřepal prach z obleku. Pak vyšel na chodbu.

„Grange!" zavolal polohlasně.

Nikdo neodpověděl. To už bylo divné. Prohledal celý dům a vyhlédl na ulici. Keegan nikde. Menchos se vrátil do světnice, kde přespal.

Za chvíli se na chodbě ozvaly kroky. Hned nato se objevila Keeganova hubená postava.

„Dobré ráno!" zavolal inženýr. „Byl jsem pro snídani, Squarte."

Otevřel brašnu a vytáhl zásoby.

„Mohli tě poznat a sebrat!" vyčítal mu Menchos.

Keegan se lehkomyšlně zasmál. „Krystaly vyhlásily pátrání. Ty jsi to zaspal. Když jsem slyšel, jak nás popisují, věděl jsem, že můžu do města bez nebezpečí. Vlastní matka by mě nepoznala."

Zatímco snídali, ozvaly se hypnotické impulzy krystalů se zvýšenou naléhavostí. Zaposlouchali se:

„Všichni kolonisté s astronautickým a technickým vzděláním se ihned přihlásí na kosmodromu. Poslechněte tento rozkaz. Kdo je astronaut nebo technik, musí se přihlásit v kosmodromu. Tento rozkaz proveďte ihned."

„Slyšels to?" zeptal se Menchos.

„Slyšel," přikývl Keegan.

Menchos strčil do úst bramborový lupínek a uvažoval. Nová Luna byla základnou pozemské flotily. Obyvatelé Jelly City byli bývalí astronauti a jejich rodinní příslušníci. Jestli teď krystaly hledají techniky a astronauty, musí to souviset s těmi čtyřmi loděmi z OLD MANA, které tu přistály.

„Počítám, že v Jelly City je aspoň pět set mužů, kteří něco vědí o kosmonautice," řekl Menchos. „Přihlásíme se, Grange!"

Keegan se na něj nechápavě zadíval.

„Musíme zjistit, co se na kosmodromu děje," vysvětloval Menchos. „Uposlechneme hypnotický příkaz a přihlásíme se tam jako technici. Řekl bych, že nás přijmou."

„To je nejbálsnější nápad, s kterým jsi kdy přišel, Squarte," prohlásil Keegan. „Proč bychom měli pomáhat svým nepřítelům?"

„Jde nám přece o to, podat Rhodanovi podrobnou zprávu," připomněl Menchos inženýrovi. „K tomu potřebujeme vědět, proč tady přistály ty čtyři lodě. Přihlásíme se jen naoko, a až zjistíme, o čem jde, zase zmizíme. Sám jsi říkal, že podle popisu, který krystaly uváděly, nás nikdo nepozná."

„Mně se to nelíbí," řekl Keegan. „Pouštíme se do něčeho, při čem jde o život."

Menchos jen pokrčil rameny. Byl si jistý, že s ním Keegan přes všechny námitky půjde.

Vyšli na ulici a zamířili k hlavní třídě. Z jednoho domu vystoupili dva muži. Měli na sobě modré pracovní obleky a zelené košile. Počkali, až k nim Menchos a Keegan dojdou. Menchos se snažil jít toporně.

Jeden ze dvou kolonistů byl plešatý a měl velký nos. Druhý byl malý a ramenatý. Holohlavý kývl na prospektory.

„Slyšeli jste rozkaz?" ptal se těžkopádně.

„Ano," řekl Menchos lhostejně.

„My jedeme na kosmodrom," řekl plešatý. „Jsme radisté." Ukázal na toho menšího. „To je Jarp Orbcyk. Já jsem Drew Piana."

Menchos jenom pokývl. Zdálo se mu vhodnější mluvit co nejmíň.

„Máme auto," řekl Piana. „Jestli jste slyšeli rozkaz, můžete jet s námi."

„Chceme na kosmodrom," řekl Menchos. „My jsme inženýři. Posloucháme rozkaz."

Orbcyk zatím otevřel vrata do dvora a vylezl si za volant malého nákladáčku. Motor naskočil a auto vyjelo na ulici.

„Pěšky by to trvalo dlouho," vysvětloval Piana.

Přiblížilo se jiné auto. Byl to velký nákladák, na jehož korbě stálo asi dvacet kolonistů.

„Ti jedou určitě taky na kosmodrom," řekl Piana.

Menchos mlčel, ale řekl si, že bude Pianu nenápadně pozorovat. Měl kupodivu mnoho vlastní iniciativy. Mohl by patřit k imunním lidem.

Dva prospektoři si sedli na korbu nákladáčku a zády se opřeli o kabinu. Piana vlezl dopředu k Orbcykovi. Když se auto rozjelo, obrátil se Menchos k partnerovi.

„Co tomu Pianovi říkáš?" zeptal se.

„Je imunní," prohlásil Keegan s přesvědčením. „Ten to jenom hraje, aby přežil."

„Vždyť se ho můžeme zeptat," řekl Menchos s posměchem.

Když auto zpomalilo, Drew Piana vyskočil z kabiny a vyšvihl se k nim na korbu. Posadil se vedle Keegana a dal se do hovoru.

„Někdy mám takový divný pocit," přiznal se. „Potom nevím, jestli to, co dělám, je správné."

Menchos se podíval na Keegana a varovně zavrtěl hlavou.

„O tom nic nevím," řekl. „Musíme poslouchat rozkazy."

„Já vím," odpověděl Piana. „Snažím se, ale někdy se ve mně všechno vzpírá."

Než mu na to něco stačili říct, auto zastavilo. Orbcyk otevřel dveře a oslovil je.

„Piana někdy nechce poslouchat rozkazy. Mluví potom bláznivé věci. Říkám si, jestli bychom ho neměli oznámit.“

„Možná se udám sám,“ řekl Piana nerozhodně. „Možná jsem nebezpečný a ani to nevím.“

Ted' si byl Menchos jistý, že Piana není imunní. Kolonista měl jen neobvykle silný odpor vůči hypnóze. Z toho plynuly jeho občasné pochybnosti. Jestli se nenaučí o tom mlčet, ostatní zhypnotizovaní ho zabijí.

„Máme ho brát s sebou?“ ptal se Orbcyk. Byl to pro něj příliš velký problém.

„Rozkaz říká, že se mají dostavit všichni technicky vyškolení muži,“ řekl pomalu Menchos. „Tedy i Piana.“

„To je pravda,“ připustil Orbcyk.

„Udám se na kosmodromu,“ řekl Piana.

Menchos věděl, že by nemělo smysl snažit se to plešatému kolonistovi rozmluvit.

Dojeli na okraj města. Squart Menchos se postavil a podíval se přes kabinu dopředu. Už bylo vidět kosmodrom. Na rozlehlé přistávací ploše stály čtyři obrovské lodě, které sem přiletěly z OLD MANA. Před hlavním vchodem správní budovy stál zástup lidí. Tam se zřejmě udílely nové rozkazy.

Jarp Orbcyk ted' jel pomaleji a hledal místo k zaparkování. Keegan si stoupl vedle Menchosa.

„Co bude s Pianou?“ zeptal se tiše.

„Zkusím s ním promluvit,“ rozhodl se Menchos. Sklonil se ke kolonistovi. Ten měl pot na čele a zřejmě zase sváděl vnitřní boj s hypnotickými příkazy.

„Bude lepší, když se neohlásíte,“ radil mu Menchos. „Keegan a já na vás dáme pozor, abyste neprovedl nějakou hloupost.“

Zdálo se, že ho Piana neslyší. Pak najednou vyskočil a vrhl se k postranici. Menchos byl tak překvapený, že nestačil zasáhnout. Piana přepadl na vozovku. Několikrát se převalil a zůstal ležet.

„Zastavte!“ křičel Menchos. Orbcyk na to nereagoval. Za nimi přijel velký nákladňák a Pianu přejel.

„Chtěl jsem seskočit a pomoci mu,“ mumlal Keegan.

„Nedalo se nic dělat,“ řekl tiše Menchos. „Na téhle planetě si člověk nesmí dovolit soucit.“

Auto zastavilo a Orbcyk vylezl z kabiny. Díval se, jak Menchos a Keegan slézají.

„Drew Piana spadl a přejeli ho,“ řekl Menchos.

Orbcyk nezměnil výraz tváře. „Já vím,“ řekl. „Viděl jsem to ve zpětném zrcátku.“

Keegan vydal neurčitý zvuk. Menchos si poprvé přál, aby mu krystaly také daly zapomenout na okolní svět.

Orbcyk se otočil a odcházel. Dva prospektoři šli za ním. Před správní budovou se sešlo asi čtyři sta lidí. Další auta stále ještě příjížděla. Jeden kolonista vyšplhal na korbu nákladňáku a zvedl ruce nad hlavu.

„Jsem plukovník Delahoyt,“ řekl. „Jako hodnostně nejvyšší důstojník v Jelly City se ujmu rozdělení posádek.“

Plukovník si sehnal uniformu, která mu byla o několik čísel větší. Bylo mu asi devadesát let a z aktivní služby byl dávno vyřazen. Proto přežil zkázu flotily. Kdyby byl mladší, byl by zahynul na palubě některé lodi, kterou zničil OLD MAN.

„Postavíme sem stůl,“ vysvětloval Delahoyt. „Sednu si za něj já a major Kirilo. Kdo patří k technickému štábu, bude se hlásit u majora, ostatní půjdou ke mně.“

Kirilo se vyšvihl na korbu k plukovníkovi, aby ho kolonisté viděli. Byl to velký, sportovně vyhlížející muž s černými vlasy hladce sčesanými dozadu. Menchos odhadl, že

majorovi je padesát let.

„Kdo se zapíše, zůstane blízko lodí," řekl Kirilo. „Až rozdělíme posádky, každý dostane rozkaz, na kterou loď má nastoupit."

„Nejvyšší čas zmizet," zašeptal Keegan Menchosovi. „Ani mě nenapadne dát se naverbovat na loď. Bůhví kam ti giganti poletí."

Jenže právě to se chtěl Menchos dovědět. Předpokládal, že čtyři lodě z OLD MANA přistály na Nové Luně jen proto, aby nabraly posádku.

Zapisování šlo rychle. Přesto trvalo hodinu, než dva prospektoři přišli na řadu. Major Kirilo seděl klidně za stolem. Menchos si stoupl před Keegana, protože se bál, že by rozčilený inženýr udělal chybu.

Kirilo vzhlédl. Jeho černé oči se dívaly bez zájmu.

„Uved'te své jméno, povolání a vojenskou hodnost," řekl.

„Já jsem Squart Menchos, odborník na nakladače. Dříve jsem byl poručík na výzkumné lodi." Menchos se radši nezmínil o tom, že je geolog.

Kirilo mlčky zapsal údaje. Když chtěl Menchos jít dál, ozval se major znovu.

„Vy nejste z Jelly City, Menchosi?"

Menchos dostal strach. „Ne," řekl klidně.

„Odkud jste?"

„Můj přítel a já nemáme pevné bydliště," vysvětloval Menchos. Věděl, že musí být opatrný. Kirilo nesmí zjistit, že jsou imunní.

„Jsme prospektoři a hledáme v horách howalgonium," zamíchal se do toho Keegan.

„Slyšeli jste rozkaz?" ptal se Kirilo.

„Slyšeli, a hned jsme přišli," řekl Menchos.

Zdálo se, že je Kirilo uspokojen. Menchos pomalu odcházel. Slyšel, jak Grange Keegan udává své jméno a povolání. Keegana se důstojník na nic nevyptával.

„Už jsem myslel, že nás mají," řekl Keegan, když Menchosa dohonil. „Ale teď bychom už vážně měli zmizet, Squarte. Tady se chystá něco velkého."

„Ještě počkáme, na kterou loď nás přidělí," řekl Menchos.

Keegan se zamračil. „Předpokládám, že rovnou půjdeš na palubu," hádal.

„Ano, to rozhodně," potvrdil Menchos. „Musíme se dozvědět, kam mají ty lodě namířeno. Vezmeme s sebou naši malou vysílačku. Třeba budeme moci po startu odvyšlat zprávu."

O půl hodiny později je plukovník Delahoyt poslal na první loď, označenou I 10. Ostatní lodě dostaly označení I 11, I 12 a I 13.

„Ta římská jednička v označení asi znamená, že jsou to lodě z první plošiny OLD MANA," pošeptal Keegan příteli.

Kapitánem I 10 byl určen major Gord Kirilo, muž, který je zapisoval do seznamu. Posádku tvořilo sto třicet kolonistů. Major je shromáždil v prázdném hangáru.

„Máme ještě čtyři dny do startu," sdělil jim. „To nám musí stačit na přípravy."

Rozdělil je do dvou skupin. Astronauti šli s ním na můstek. Technici měli přestavět hangáry, určené původně pro pomocné čluny, na skladiště.

Křivonohý inženýr, kterého Kirilo jmenoval prvním důstojníkem, pověřil Menchosa a Keegana instalací magnetických jeřábů a antigravitačních plošin ve skladištích.

„Jako astronauti bychom se snáz dověděli, kam loď poletí," řekl Menchos. „Tady se k počítačům nedostaneme."

Keegan se rozhlédl. Nejbližší pracovní skupina byla od nich padesát metrů daleko. Kolonisté odstraňovali držáky na čluny.

„Teď už nemůžeme měnit povolání, které jsme uvedli," řekl Keegan. „Na můstku si musí taky někdy odpočinout. Pak se tam zkusíme dostat."

Mlčky pracovali dál. O hodinu později se Keegan podíval na hodinky. „Všude v lodi

se pracuje bez přestávky," řekl zklamaně.

„Krystaly si nemohou dovolit honit mužstvo do úplného vyčerpání," namítl Menchos. „Budou je ještě potřebovat. Předpokládám, že zastaví práci, až se setmí."

Po dalších třech hodinách přišel jejich práci zkontrolovat první důstojník. Byl spokojený a poslal je do dalšího hangáru. Když se nad Jelly City stmívalo, měli už hotové tři hangáry. Pak dostali svolení odebrat se do ubytoven mužstva.

„Smíte spát čtyři hodiny," řekl jim první důstojník. „Pak se dáte znova do práce."

Keegan potlačil zívnutí. Byl zvyklý tvrdě pracovat a málo spát, přesto se mu ta přestávka zdála krátká. Když vešli do své kabiny, s povzdechem se svalil na úzkou postel.

„Viděl jsem, že jiní pracují dál," řekl sklesle Menchos. „Na můstku taky ještě někdo bude. Takhle se k počítači nedostaneme."

Keegan se převálil na bok. „Stejně je ještě brzo. Nejspíš teprve počítají kurz. Musíme se dostat na můstek až tak den před startem."

6.

Squart Menchos se posadil a rozsvítil lampičku nad postelí. Slyšel, jak Keegan ospale brumlá. Sáhl po šatech a začal se oblékat. Pak prudce zatřásl s partnerem.

„Už je čas," zamumlal. „Teď se zkusíme dostat na můstek."

Keegan mrzutě zabručel a sundal nohy z postele. Měli za sebou čtyři dny práce a jeden neúspěšný pokus o vniknutí na můstek, při kterém je málem přistihl major Kirilo.

„Myslím, že nemá smysl zkoušet to znova," řekl. „Na můstku pořád někdo je. K počítači se nedostaneme."

Menchos už slyšel tyhle námitky příliš často, než aby na ně dbal.

Vyšli do osvětlené chodby. Všude bylo ticho.

„Vypadá to, že už nikdo nepracuje," řekl Keegan.

„Přípravy k letu už zřejmě skončily," souhlasil Menchos. „Lodě co nevidět odstartují."

Vyjeli výtahem do patra, kde byl můstek. Ani tady nikdo nebyl.

„Tentokrát bychom mohli mít štěstí," usoudil Menchos.

Bez překážky se dostali ke vchodu na můstek. Menchos opatrně nahlédl dovnitř a zjistil, že velká místnost je prázdná. Obrazovky byly tmavé. Naznačil Keeganovi, aby šel za ním, a vplížil se dovnitř.

Náhle se Keegan dotkl jeho ramene. Menchos strnul a ohlédl se. Keegan ukazoval k velitelskému křeslu. Seděla tam bez hnutí hubená postava.

„Myslím, že je to Kirilo," zašeptal Keegan.

Menchos přikývl. Nepřekvapilo ho, že major zůstal na můstku i v době odpočinku.

„Zdá se, že spí," řekl Menchos.

„Samozřejmě, že spí," potvrdil Keegan. „Ale hlavní počítač je jen několik metrů od něj. Nedostaneme se k němu."

Menchos proklínal jejich smůlu. Zase skončili těsně před cílem.

„Nač čekáme?" ptal se suše Keegan. „Vrátíme se."

Menchos zavrtěl hlavou a soustředěně přemýšlel.

„Nač čekáš?" naléhal Keegan. „Až Kirilo vstane a půjde pryč?"

Menchos stiskl rty. Sklouzl na podlahu a plazil se k počítači. Keegan vytáhl malý paprskomet.

„Zůstanu tady a dohlédnu na tebe," zašeptal. „Mnoho štěstí."

Geolog nevěděl, jak tvrdě major spí. Čím víc se k němu blížil, tím větší bylo nebezpečí, že ho nějakým šramotem vzbudí. Chvilí majora pozoroval. Nechtělo se mu věřit, že tenhle muž nemá vlastní vůli. Ve spánku budil Kirilo dojem, že je to energický důstojník solární flotily.

Se zatajeným dechem se Menchos doplazil až k počítači. Sáh do brašny pro nářadí a dal se do práce. Teď by ho major neviděl, i kdyby se vzbudil. Menchos ležel za počítačem. Odšrouboval postranní kryt. Ve změti kabelů se vyznal.

Vtom major zavzdychal. Zvedl hlavu, ale oči neotevřel. Natáhl si nohy, hlava mu klesla ke straně a začal chrápat.

Menchos si otřel zpocené dlaně o blůzu a pokračoval. Byl by mohl počítač prostě zapnout a data si přečíst, ale to by majora určitě vzbudilo. Proto volil druhou možnost. Napojil se přímo na výstup z paměti a z baterky vyslal do relé impuls, který je uvedl v činnost. Počítač začal tiše bzučet.

Menchos napjatě sledoval, kdy se výpočet vytiskne. Když se tak stalo, odtrhl plastikovou fólii a strčil ji do kapsy nepřečtenou. Na to bude mít čas později.

Teď spěšně odstranil z počítače vše, co tam nepatřilo, a přišrouboval zpátky postranní kryt. Tiše přeběhl zpátky ke Keeganovi.

„Tak co jsi zjistil?“ ptal se šeptem inženýr.

Menchos vytáhl fólii z kapsy a zadíval se do ní. Keegan mu nahlížel přes rameno.

Squart Menchos cítil, že se mu udělalo mdlo, když pochopil. Keegan to na něm poznal.

„Co tam stojí?“ zeptal se.

Menchos zastrčil fólii zpátky do kapsy.

„Naším cílem je Velké Magellanovo mračno,“ oznámil.

* * *

Když Squart Menchos zavřel dveře kabiny, připadalo mu, že už jsou tisíce světelných let daleko od všech lidských sídlišť v Galaxii. Všechno, co s Keeganem zatím podnikli pro záchranu obyvatel Jelly City, se mu teď zdálo nicotné.

Grange Keegan to řekl za něj: „Velké Magellanovo mračno. To je sto sedmdesát tři tisíce světelných let. Myslíš, že se někdy vrátíme?“

„Je to moje vina, Grange,“ řekl Menchos tupě. „Ty jsi z toho chtěl vycouvat.“

„Ale co!“ mávl rukou Keegan,

„My ale nemáme na palubě žádné krystaly, a jejich účinek při větší vzdálenosti slábne. Odstartujeme bez nich?“

„Takovou chybu krystaly neudělají,“ řekl Keegan. „Určitě je ještě naložíme.“

O dvě hodiny později se ozval v interkomu hlas majora Kirila: „Start za hodinu. Všichni na svá místa.“

„Pro nás to znamená jít do prvního hangáru, odkud se ovládají všechny nakladače,“ řekl Menchos. „Až lodě odstartují, odvysílám depeši Perrymu Rhodanovi. Musí se dovědět, kam letíme, a proč jsme my dva imunní.“

„Bude to nebezpečné,“ namítal Keegan. „Jestli nás zaměří z můstku, jsme mrtví muži. Ale jiná možnost není....“

Odebrali se do hangáru. Kirilo je přidělil do kabiny, z níž se ovládalo nakládání. Byli tu sami dva. Zapnuli obrazovky. Na nich se objevily všechny hangáry a nakládací vstupy. Menchos vytáhl malou vysílačku z brašny a zastrčil ji pod svoje křeslo.

Znovu se ozval v interkomu major Kirilo.

„Start za tři minuty. Další pokyny dostanete při mezipřistání.“

Keegan a Menchos se na sebe podívali.

„Mezipřistání?“ opakoval zmatené Menchos. „Co to znamená? Kde budeme přistávat?“

„Pořád ještě nemáme na palubě žádné krystaly,“ připomenul mu Keegan. „Zřejmě je budeme nakládat na OLD MANOVI.“

„Bojím se, že máš pravdu," řekl Menchos.

Odstartovali přesně. Po krátkém letu přistáli na první plošině OLD MANA. Intenzita hypnotických příkazů se zase zvýšila. Tentokrát už působily krystaly z plošiny.

„Mají v moci celého obrovského robota," konstatoval Keegan.

„Nikdo neopustí svoje stanoviště!" ozval se major. „Nebudeme tu dlouho."

„Podívej!" ukázal Menchos na jednu obrazovku. Otevřela se tam nakládací vrata a vešlo pět robotů. Na kovových pažích nesli velké krystaly. Menchos se na ně díval s hořkostí. Krystaly nechtěly oslabovat účinek hypnózy v Jelly City. Tady bylo dost nevyužitých, proto se nakládalo až na OLD MANOVI.

„Zajímalo by mě, jak se krystaly dorozumívají mezi sebou," řekl Keegan. „Patrně mají jakési kolektivní vědomí. Čím víc krystalů je pohromadě, tím větší inteligenci vyvinou."

Otevřely se dveře a vešel první důstojník. S podezřením se zadíval na rozsvícené obrazovky.

„Proč jsou obrazovky zapnuté?" zeptal se.

„Provádíme rozkazy," řekl pomalu Menchos.

„Není třeba, aby byly obrazovky zapnuté," trval na svém Kirilův zástupce.

Zachránil je hlas majora Kirila z interkomu.

„Za několik okamžiků znovu odstartujeme. Poslouchejte rozkazy. Buďte na svých místech."

„Musím jít," řekl první důstojník. Na rozsvícené obrazovky už zapomněl. Když za ním zapadly dveře, oba prospektoři si oddechli. Keegan uhodil pěstmi do opěradel křesla.

„Ten teď půjde za majorem a oznámí mu, že s námi není něco v pořádku," řekl. „Co uděláme?"

Menchos se ho snažil uklidnit. „Zbytečně si děláš starosti. Každý hypnotizovaný rázem zapomene na jednu věc, když ho zaujme druhá."

Keegan si ukryl tvář do dlaní. „Mám z toho letu strach," přiznal. „Teď už nemáme kam utéct, jestli nás odhalí."

Menchos neodpověděl. Také on se bál. Byli zvyklí žít o samotě v horách, a teď se budou muset trvale přetvářovat mezi hypnotizovanými lidmi. Najednou si byl jistý, že on ani jeho partner k Magellanovým mračnům nedoletí.

Sáhl pod křeslo pro vysílačku.

„Asi dvě minuty po startu budeme míjet linii pozemských lodí," řekl. „To bude nejvhodnější okamžik pro od vysílání depeše."

Oba věděli, k čemu dojde, jestli budou zaměřeni z můstku. Jakmile hypnotizovaní zjistí, že oni dva jsou imunní, zahájí na ně nemilosrdnou štvanici.

7.

Roi Danton vystoupil z pomocného člunu FRANCISE DRAKEA. V hangáru CRESTU IV na něj čekal mladý poručík.

„Jsem poručík Bernardo," představil se s úsměvem. „Doprovodím vás na můstek."

„To je od vás milé, monsieur," řekl Danton. „Vidím, že na palubě vlajkové lodi se ujal dobré způsoby."

Bernardo se zvláštním chováním hosta nedal zmást.

„Jak to vypadá na můstku?" zeptal se Danton, když stoupali antigravitační šachtou. „Už skončila montáž poloprostorového stopaře?"

„Před několika minutami," referoval Bernardo. „Ale to jistě víte, monsieur Dantone."

„Ano, moji odborníci se ve své práci vyznají," prohlásil Danton. „Dodrželi termín přesně."

Bernardo začíchal. Zdálo se mu to, nebo byl Danton opravdu navoněný?

Když vstoupili na můstek, čekali tam na ně mutanti Tako Kakuta, Ivan Gorašin a André Noir. Chce Rhodan podrobit Dantona dalšímu výslechu? Bernardo slyšel, že Svobodný obchodník je proti mutantům imunní.

Roi Danton došel se zářivým úsměvem k Rhodanovi a Atlanovi.

„Vivat, messieurs!“ zvolal a strhl z hlavy třírohý klobouk. „Jak vidím, sešli jste se tady, abyste zdůraznili význam chvíle. Jsem nadšený, že vás vidím pohromadě.“

Rhodan reagoval věcně jako vždy.

„Vaši montéři tvrdí, že instalace stopaře je dokončená,“ řekl. „Hlavní vypínač, který přístroj uvádí do chodu, prý ale chcete instalovat sám.“

Rhodan se při těch slovech podíval na přístroj, dlouhý čtyři a široký dva metry. Vepředu měl kulatou obrazovku, která podle montérů začne pracovat v lineárním prostoru.

Dantonova technická senzace stála uprostřed můstku, takže každému, kdo vešel, hned padla do oka.

Danton kráčel k přístroji důstojným krokem. Náhle se zastavil a řekl: „Jsem si jistý, že smlouva o suverenitě Svobodných obchodníků je už připravena, grandseigneur.“

Rhodanovi ji podal jeden z důstojníků.

„Už jsem ji podepsal. Podléhá ovšem ještě schválení parlamentu na Zemi.“

„Toho jsem si vědom. Přesto mám v úmyslu tento nicotný papír rovněž podepsat.“

Nato Danton předvedl jeden ze svých divadelních výstupů. Luskal prsty na Masuta. Ten otevřel krabičku, kterou měl u sebe, a podal Dantonovi husí brk pozoruhodné délky. V krabičce byl také kalamář.

Danton si vykasal rukávy s nášivkami, aby si je nepotřísnil inkoustem. Když namáčel špičku pera do kalamáře, bylo na můstku naprosté ticho. Bylo slyšet i jak pero škrábe po papíře.

Roi Danton zvedl podepsanou listinu a vyfoukal podpis do sucha. Pak papír složil a podal Masutovi. Jednu kopii vrátil Rhodanovi.

Rhodan si slyšitelně oddechl. „Teď bychom se snad mohli věnovat poloprostorovému stopaři,“ řekl. „Chci se na něco zeptat.“

„Budu se snažit zodpovědět vám všechny otázky, grandseigneur,“ ujišťoval Danton.

„Vaši montéři nepřinesli žádnou anténu. Tvrdili, že čidlo antény nepotřebuje.“

„Je to tak. Nepoužívá žádnou velkou venkovní anténu, jak jste snad čekali.“

„Má tedy anténu vestavěnou?“ vložil se do toho Atlan. „Naši vědci se už dlouho zabývají výzkumem v tomto směru. Jejich úsilí vždycky ztroskotalo právě na problému antény. Na přepravu složitých zařízení, která naši technici navrhovali, bychom potřebovali dvakrát větší loď než je CREST IV.“

„Vím o těchto potížích,“ řekl Danton. „Přístroj, který jsme tady instalovali, ale pracuje na zcela jiném principu.“

„Na jakém?“ zeptal se ostře Rhodan.

Roi Danton neodpověděl. Jeho mlčení jasně naznačilo, že na tuto otázku nehodlá odpovědět.

„Jestli souhlasíte, aktivuji teď stopaře, grandseigneur,“ řekl Danton nakonec.

„Počkejte ještě,“ řekl Rhodan. „Vzbudil jste náš zájem, a nesmíte se divit, když se budeme dál vyptávat. Co jestli jste nám tu instaloval nějakého trojského koně? Kdo ví, jakým účelům ještě slouží? Prozrad'te nám, kdo ten přístroj zkonstruoval, Dantone.“

„Vaše nedůvěra mi vráží nůž do srdce!“ Danton se tvářil, že je na pokraji psychického zhroucení. Pak ale přešel do uraženého tónu: „Ujišťuji vás, že každé zboží, které my dodáváme, je nezávadné. Stopař slouží jen jedinému účelu - sleduje kosmické lodě během lineárního letu. Neohrozili bychom čerstvě nabytou suverenitu Svobodných obchodníků nějakou technickou hračkou.“

Rhodan viděl, že se Danton obratně vyhýbá všem otázkám na původ přístroje.

Nenapadlo ho, že autorem vynálezu je jeho vlastní zeť. Rovněž netušil, že finanční pomoc vynálezci poskytla jeho vlastní žena Mory. Skoro všechny technické novinky, které ve svých lodích Svobodní obchodníci používali, konstruoval doktor Geoffry Abel Waringer. Přitom oficiální vědecké kruhy Waringera vůbec nebraly na vědomí.

Roi Danton svého švagra znal a uznával.

„Rád bych věděl, kteří vědci pracují v soustavě Boscykovy hvězdy," řekl Rhodan muži, který se ve skutečnosti jmenoval Michael Reginald Rhodan a byl to jeho vlastní syn.

„Jsme se svými vědci docela spokojení, děkuji za optání," opět se vyhnul otázce Danton.

Rhodan se podíval na mutanty. Telepat Tako Kakuta zavrtěl hlavou. Z mysli Svobodného obchodníka nic nevyčetl.

Danton jeho rychlý pohled zachytil a vyložil si ho správně. Věděl, že mutanti se tu sešli kvůli němu. Chvilí byl v pokušení říct otci pravdu, ale bylo mu líto skoncovat s tou velkolepou hrou.

„Dovolíte tedy, abych stopaře zapojil?" zeptal se.

„Dejte se do toho," řekl Rhodan.

Jak se dalo čekat, Danton také ze zapínání přístroje udělal obřad. Nakonec vzal za červené označenou páku a stiskl ji dolů.

„Tím jsem zapnul přívod energie," řekl. „Předávám toto zařízení Velkému administrátorovi Solárního impéria a posádce vlajkové lodi."

Oro Masut zvolal jako jediný: „Bravo!"

Danton vypadal dost zklamaně, že jeho vystoupení mělo tak malý ohlas, ale potřásl Rhodanovi a Allanovi rukou.

„Montéři už vám vysvětlili, jak se s přístrojem zachází, messieurs. Věřím, že vám prokáže cenné služby."

Rhodan přikývl a doufal, že Danton teď odejde z lodi.

V té chvíli Rhodana odvolali k zaměřovačům. Důstojník ve službě hlásil, že čtyři lodě z OLD MANA, které před několika dny přistály na Nové Luně, zřejmě zase z planety odlétají.

Na obrazovkách se obrovité lodě jasně rýsovaly.

Rhodan s nevolí zjistil, že Danton stojí vedle něj a sleduje obrazovku s ním.

„Dívat se můžete, ale nejsme zvědaví na vaše komentáře," utrousil přes rameno. Danton jenom přikývl, ale bylo vidět, že se ho to dotklo.

„Vracejí se zpátky na OLD MANA," konstatoval Atlan zamyšleně. „Moc rád bych věděl, co ty lodě na planetě dělaly"

„Třeba by to byla vhodná příležitost k útoku, pane," navrhl druhý důstojník CRESTU IV major Hegmar.

„Jestli si smím dovolit něco poznamenat, grandseigneur, na vašem místě bych na tento návrh nepřistoupil," varoval Danton.

„Musíme nějak přinutit OLD MAN k akci," hájil major svoje stanovisko. „Přitom musíme podstoupit určité riziko."

Rhodan věděl, že pravdu má Roi Danton. Útok na ty čtyři lodě by mohl vyprovokovat OLD MAN k ničivému protiúderu. Rhodan chápal Hegmarovu netrpělivost, jistě to nebyl jediný důstojník na palubě vlajkové lodi, který se nemohl dočkat nějaké akce. Perry Rhodan však byl rozhodnutý, že vyčká, až krystaly na OLD MANOVI udělají první krok. Neměl v úmyslu vybojovat v soustavě Jellicovy hvězdy kosmickou bitvu. Stále ještě doufal, že se podaří zvítězit nad krystaly nějak jinak. Kromě toho by rád OLD MANA ovládl. Kdyby se podařilo získat gigantickou polokouli s jejími dvanácti plošinami, znamenalo by to velké posílení solární flotily.

„Přistávají, pane!" hlásil major Hegmar. „Vrátily se na svou plošinu."

„Ale nezaletěly do hangárů," konstatoval Atlan. „Přistály na povrchu plošiny."

„To může znamenat, že brzy zase odstartují," uvažoval Roi Danton, který nedokázal mlčet.

„Třeba krystaly zavádějí pravidelnou linku mezi OLD MANEM a Novou Lunou," poznamenal posměšně Melbar Kasom.

„Podívejte se, pane!" zvolal vzrušeně major. Z hangárů OLD MANA se vyrojily bojové lodě jako podrážděné včely.

„Poplach!" vykřikl Rhodan. „Pohotovost na všech lodích! Pospěšte si!"

Prostor kolem OLD MANA se teď hemžil loděmi. Rhodan odhadoval, že jich bylo nejméně tisíc.

„Nemají v úmyslu zaútočit!" konstatoval Atlan. „Rád bych věděl, co tenhle manévr znamená."

Pozemské lodě se všude v soustavě Jellicovy hvězdy formovaly k obraně. Jejich zelené ochranné štíty zaplály.

„Žádná z našich lodí nesmí zaútočit!" rozkázal Rhodan. „Počkáme, co se bude dít."

„Ty čtyři lodě, které předtím byly na Nové Luně, zase startují, pane," hlásil major Hegmar.

Teď Rhodan pochopil, oč na OLD MANOVI jde. Lodě, které obrovský robot vyslal do kosmu, měly jenom chránit nerušený start těch čtyř, které zřejmě měly důležité poslání.

Rhodan se sklonil k mikrofonu interkomu. „Rhodan volá šéfa zaměřovačů! Neztrat'te z očí ty čtyři lodě, které právě vzlétly z OLD MANA! V případě potřeby použijte poloprostorového stopaře!"

V téže chvíli se ozval šéf radistů: „Pane! Depеше z jedné z těch čtyř lodí. Posílám vám text."

Rhodan se rozhlédl. Jeho zrak spočinul na Roi Dantonovi. Svobodný obchodník se bez důvodu usmíval.

„Někdo chce s námi navázat spojení," řekl.

8.

Squart Menchos a Grange Keegan měli na svých obrazovkách přehled o hangárech, ale neměli žádnou možnost pozorovat, co se děje venku mimo loď. Neviděli tedy nic z ruchu, který nastal při startu čtyř lodí.

Grange Keegan svíral v rukou malou vysílačku, která byla jejich jedinou možností, jak se spojit s loděmi solární flotily. Důlní inženýr doufal, že odvysílá zprávu v pravý okamžik. Představoval si, jak pod nimi mizí v kosmickém prostoru OLD MAN, jak se Nová Luna zmenšuje, až z ní zbude jen jeden z nesčetných svítících bodů.

Stále víc ho trýznilo pomyšlení na to, že se na palubě téhle lodi vzdalují všem lidským sídlům a čeká je sto třicet sedm tisíc světelných roků.

„Je čas," řekl Menchos. „Začni vysílat."

Keegan se podíval na svoje ruce. Divil se, že se mu netřesou. Jejich osud závisí na příštích vteřinách. Je možné, že je po odvysílání zprávy hypnotizovaní najdou a zabijí. Keegan si připomněl, že má za několik dnů narozeniny. Bude mu čtyřicet osm. Mohl by žít ještě osmdesát až sto let.

Mechanicky stiskl vypínač vysílačky. Odeslal krátkou zprávu o událostech v Jelly City. Obsahovala také údaje o imunitě vůči působení krystalů, vyvolané howalgoniem. Na závěr dodal, že čtyři lodě míří do Velkého Magellanova mračna.

Skončil a vypnul vysílačku.

„Doufejme, že to bude k něčemu," řekl.

„Určitě to zachytí skoro všechny pozemské lodě," ubezpečoval ho Menchos.

„To jsem nemyslel," řekl Keegan. „Uvažuji o tom, jestli Perry Rhodan naší .zprávě

uvěří. Může ho napadnout, že je to trik krystalů."

„Proč by krystaly tak přesně uváděly cíl čtyř lodí? Kromě toho by naši nepřátelé určitě dobrovolně nepřiznali svou sníženou odolnost vůči howalgoniu."

„Uvidíme," řekl Keegan. „Sotva se ale našim lodím povede dostat nás odtud."

V interkomu to zapraskalo.

„Blíží se k nám nepřátelské lodě," oznámil Kirilo. „Přesto jsou činěna opatření, aby byl náš odlet zabezpečen. Všichni zůstaňte na svých místech."

Menchos cítil, jak hypnotické vysílání krystalů zesílilo. Posádka byla vyzývána ke zvýšené poslušnosti. Krystaly zřejmě pochopily, že nastala kritická situace.

„Rhodan nás pronásleduje," konstatoval spokojeně Menchos.

Keegan neodpověděl. Věděl, že OLD MAN má dost lodí, aby odrazil každý útok. Kromě toho za okamžik přejdou čtyři lodě do lineárního prostoru. Tam je pozemské lodě už nebudou moci pronásledovat. Rhodan sice ví, kam mají namířeno, ale nemůže tušit, v kterém místě se z lineárního prostoru vynoří.

Squart Menchos vzal k sobě vysílačku a zastrčil ji do své brašny. Brašnu položil pod sedadlo.

Dva prospektoři napjatě poslouchali. Kdyby se změnil hluk motorů, mohlo by to znamenat, že I 10 byla zadržena. Loď ale pokračovala v letu stejnoměrně. Keegan už se smířoval s tím, že jsou unášeni z rodné Galaxie.

O chvíli později přešly čtyři lodě do lineárního prostoru. Major Kirilo sdělil posádce, že vše pokračuje podle plánu.

„A to je konec," mumlal Menchos. „Teď už nám nic nepomůže." Pokusil se brát to s humorem. „Aspoň si uděláme bezplatný výlet po vesmíru."

Keegan se unaveně usmál. Opřel se v křesle dozadu a zavřel oči.

„Ta nečinnost mě ubíjí," postěžoval si Menchos. „To tu budeme celý let sedět a čekat na rozkazy?"

„A co bys chtěl dělat jiného?" zeptal se Keegan.

„Mohli bychom se podívat, kam uložili krystaly," navrhl Menchos.

„Nejspíš je nenechali pohromadě, ale rozdělili po lodi," uvažoval Keegan. „I kdybychom některý našli a zničili, hypnotizovaní nás hned začnou pronásledovat. Nemáme na vybranou, musíme vydržet a dál hrát svou úlohu."

Menchose udivilo, jak lhostejně se teď Keegan smířoval se svým osudem.

„Nějak si pomůžeme dál," řekl Menchos s důvěrou. „Vzpomínáš, jak nás zajali Cenavové? Tenkrát to s námi vypadalo moc špatně, ale nakonec jsme vytěžili z půdy přes třicet tun bernoxinu a uzavřeli jsme s Cenavy dlouhodobou dohodu."

„Krystaly nejsou Cenavové," namítl Keegan. „Ty nemají zapotřebí uzavírat s námi nějaké smlouvy."

„Máme ještě štěstí v neštěstí," uvažoval Menchos. „Co bychom si počali, kdybychom museli být s hypnotizovanými na světlici? Tam bychom se nemohli volně spolu bavit jako tady."

Keegan se musel smát, jak Menchos na každé situaci dovede najít něco příznivého.

Důlní inženýr se podíval na hodinky. Už to bylo deset minut, co odvysílal depeši. Nic nenasvědčovalo, že by hypnotizovaní na můstku I 10 zprávu zachytili a zaměřili vysílačku. Přesto byl Keegan stále neklidný.

Už příliš často vyzývali osud.

„Všude je ticho!" poznamenal Menchos.

„To je ticho před bouří," řekl Keegan.

Muži na můstku pozemské vlajkové lodi upírali oči na obrazovky. Tisícovka lodí, které vylodil OLD MAN, se blížila. Bylo však zřejmé, že nemají v úmyslu útočit. Jejich úkolem bylo jen zabezpečit odlet čtyř lodí, které předtím navštívily Novou Lunu.

„Předávám tu depeši, pane!" připomněl se šéf radistů.

„Okamžik!" odpověděl Rhodan. „Nejdřív potřebuju normální spojení se všemi pozemskými loděmi."

Ve vteřině mohl hovořit.

„Všem kapitánům," mluvil volně. „Pomalů ustoupíme. Rozhodně se nesmíme dostat do ozbrojeného střetu. CREST IV teď předvede zdánlivý útok na ty čtyři lodě, které chce OLD MAN chránit."

Rhodan vyčkal, až všichni kapitáni potvrdili příjem rozkazu. Pak dal plukovníku Merlinu Akranovi, kapitánovi CRESTU IV, pokyn k nejvyššímu zrychlení. Ostatní pozemské lodě zůstaly zpátky.

V řadách lodí řízených roboty nastal zmatek.

„Snažte se držet co nejbliž těch čtyř prchajících lodí," rozkázal Rhodan.

Zapnul interkom a zavolal vrchního radistu. „Sparksi! Teď mi sem dejte tu zachycenou depeši."

Muži na můstku předávali zprávu, kterou před několika minutami vyslali Squart Menchos a Grange Keegan. Rhodan je nepřerušoval.

„To je všechno, pane!" skončil radista. „Přijem jsem nepotvrzoval."

„Dobře, Sparksi! Zůstaňte na příjmu, dokud ty čtyři lodě nepřejdou do lineárního prostoru. Třeba přijde ještě nějaká zpráva."

„Takže na palubě jedné z těch lodí jsou dva muži, kteří jsou imunní vůči hypnotickému záření krystalů," konstatoval Atlan. „Domnívají se, že imunitu vyvolal styk s jinými vyzářujícími nerosty, především s howalgoniem."

„Ta domněnka je oprávněná," prohodil Roi Danton.

„Proč si to myslíte?" zeptal se Rhodan. „Co o tom víte?"

„My Svobodní obchodníci se zabýváme vším možným, grandseigneur," odpověděl Danton vyhýbavě. „Ostatně Squarta Menchosa a Grange Keegana znám. Už jsem s nimi přišel do styku."

„Obchodoval jste s nimi?" chtěl vědět Atlan.

„Jistě, pane. Je to přece moje povolání. Na ty dva prospektory je spolehnutí. Šli na palubu té lodi dobrovolně, aby pro nás získali informace. Teď víme, že howalgonium způsobuje imunitu. Kromě toho známe cíl těch čtyř lodí. Velké Magellanovo mračno. Pokud vím, je to odtud sto čtyřicet tisíc světelných roků."

Rhodan se podíval na obrazovku. Lodě z OLD MANA se zvolna stahovaly zpět na základnu. Dalo se čekat, že je OLD MAN přijme zpátky do hangárů a bude pokračovat v okružním letu kolem planety Nová Luna. Pozemské lodě podle Rhodanova rozkazu také neútočily. V soustavě Jellicovy hvězdy se vyvinul určitý status quo. Rhodanovi se to nelíbilo. Pro hypnotizované kolonisty v Jelly City to bylo životu nebezpečné. Po půl roce budou tak otupělí, že se už nebudou moci vrátit ke své lidské osobnosti.

Rhodan byl rozhodnutý, že včas najde příležitost přistát na Nové Luně a osvobodit zhypnotizované otroky.

„Dodržujte kurz, plukovníku!" přikázal Rhodan kapitánovi CRESTU IV.

Vlajková loď chráněná zeleným energetickým štítem letěla dál za čtyřmi loděmi.

„Čtyři nepřátelské lodě každým okamžikem zmizí v lineárním prostoru, pane!" hlásil plukovník Akran.

Rhodan přikývl. „Zrychlujte dál," řekl. „Vyzkoušíme naše nové zařízení, dokud tu máme dodavatele."

„Jsem nadšen, že chcete poloprostorového stopaře vyzkoušet hned teď," prohlásil

potěšené Danton. „Budu tak mít příležitost vidět, jak budete spokojen.“

Rhodan ho neposlouchal. Čtyři kosmické lodě z OLD MANA náhle zmizely z obrazovek.

„Vnikly do zóny poloprostoru!“ zvolal plukovník Akran. „Unikly nám, pane.“

„Zapomínáte, že máme poloprostorového stopaře,“ řekl Atlan.

„Dobrá. Plukovníku,“ řekl Rhodan, „následujte nepřátelské lodě do lineárního prostoru. Jsem zvědavý, co nám teď ukáže obrazovka stopaře.“

O pár vteřin později dosáhla CREST IV kritické rychlosti a pronikla do zóny mezi hyperprostorem a normálním vesmírem. Rhodan s Allanem a Dantonem přešli k poloprostorovému stopaři. Danton se před přístrojem rozkročil a ukázal rukou.

„Tady jsou!“ zvolal.

Na obrazovce přístroje se ukázaly čtyři body. Bezpochyby to byly čtyři kosmické lodě, které CREST IV pronásledovala. Poprvé mohla pozemská loď sledovat pohyb cizích těles také uvnitř librační zóny.

„Funguje!“ prohlásil pyšně Roi Danton. Na obrazovce se objevil pátý bod.

Danton si odkašlal. „To je FRANCIS DRAKE,“ poznamenal. „Sleduje nás na svém stopaři.“

„Věděl jsem, že je to skvělý přístroj,“ řekl Atlan. „Udělalí jsme dobrý obchod, Perry.“

„Zaplatili jsme za něj ale dost draho,“ namítl Rhodan.

„Všechny opravdu cenné věci jsou drahé, grandseigneur,“ řekl Roi Danton.

Rhodan měl náhle zase pocit, že Dantona odněkud zná. Říkal si, že to musí být klamný dojem. V životě se už setkal s tolika lidmi!

10.

Squart Menchos se vylekal, když z interkomu promluvil Kirilo.

„Posádky obsluhy hangárů se dostaví do deseti minut do lodní kantýny,“

„To platí pro nás,“ řekl Keegan který se pohodlně rozvalil v křesle.

Menchos se zamračil. „Nelíbí se mi představa, že máme jíst pohromadě s hypnotizovanými.“

„Můžeme podat protest,“ navrhl ironicky Keegan. „Pít a jíst v každém případě musíme, jestli se chceme udržet naživu, a nevidím jinou možnost než sedět s ostatní posádkou u stolu. Třeba najdeme v jídelně nějaký tichý kout, kde se najíme v klidu.“

Dva prospektoři vyšli ze své kabiny. Na chodbě potkali dva bývalé kolonisty, kteří si jich nevšíмали.

I když Menchos věděl, že hypnotizovaní otroci se jen zřídka baví mezi sebou, chování těch dvou ho zneklidnilo. Když se vznášeli antigravitační šachtou, byl by se nejraději vrátil. Na Keeganovi žádné obavy nepozoroval.

„Mám hlad,“ prohlásil důlní inženýr, když ucítil, že se na něj Menchos dívá. Jsem zvědavý, jaký jídelníček náš kuchař v tranzu sestavil.“

Menchos se přinutil k úsměvu. „Nejspíš se budeme muset spokojit s koncentráty a konzervami.“

„Ty jsi nervózní,“ zjistil Keegan.

„Jsem,“ přiznal Menchos. „Sám nevím, proč.“

Keegan se podíval na hodinky. „Teď už jsme víc než dvě hodiny v kosmu. Kdyby hypnotizovaní byli zaslechli naše vysílání, už dávno by k něčemu došlo.“

„To je pravda,“ řekl Menchos. Rozhodl se, že si nebude všimát svého strachu. Má prostě přílišnou fantazii. Ve skutečnosti jim žádné nebezpečí nehrozí, když budou dál hrát svou úlohu stejně úspěšně jako dosud.

Vystoupili z výtahu. Menchos se rozhlédl chodbou, která vedla k jídelně. Neviděl

nikoho z posádky.

„Vypadá to, že jdeme poslední," řekl Keegan netrpělivě. „Snad nám ještě něco nechali."

Menchos se nerozhodně zastavil. Uvnitř lodi bylo podivné ticho. Geolog se celý roztrásl. Násilím potlačoval své rozčilení. Kdyby vešel do jídelny v tomhle stavu, vzbudil by podezření.

Keegan vycítil, že jeho druh váhá.

„Drž se za mnou," navrhl mu., Já mám takový hlad, že se klidně podívám nepříteli do očí."

Menchos se slabě usmál. Před vchodem do jídelny zůstal znovu stát.

„Uvnitř není nic slyšet," řekl. „Je to, jako by tam probíhala smuteční mše. Kdyby jedli, byly by slyšet nějaké zvuky, cinkání příborů a tak!"

„Za chvíli budu kvůli tobě vidět strašidla," stěžoval se Grange Keegan. „To tu budeme stát na chodbě a diskutovat?"

„Jistě, že ne," odpověděl Menchos. „Jdeme dovnitř."

Squart Menchos vykročil první. Vzal za dveře a otevřel je. Keegan vcházel do jídelny těsně za ním.

Asi čtyřicet členů posádky sedělo mlčky u stolů a nehýbalo se. Byl to podivný pohled. Před každým mužem stál balíček s potravinami a pohár vody, ale nikdo si nic nevzal.

Menchos cítil, že mu běhá mráz po zádech. Vyhlédl si stůl stojící stranou a zamířil k němu.

Náhle si uvědomil, že všichni muži v jídelně se dívají na Keegana a na něj. Zalapal po dechu a zůstal stát. Cítil, že do něho Keegan lehce š'ouchl.

„Jdeme dál!" naléhal důlní inženýr. „Proboha, Squarte! Proč se zastavuješ?"

Menchos byl jako ochrnutý. Keegan ho předešel a snažil se táhnout ho za sebou.

V té chvíli hypnotizovaní muži vstali, všichni najednou. Teď se zastavil i Keegan a rozhlížel se po nich.

„Vědí všechno!" proletělo Menchosovi hlavou. Strašlivě zřetelně viděl, jak čtyřicet mužů vytáhlo své zbraně.

„Squarte!" zavolal Keegan zděšeně.

Menchos zavřel oči. Slyšel sykot paprskometů a těžký pád Keeganova těla. Menchosa zavalilo nesnesitelné horko a jasná záře. Divil se, že zůstal stát, i když ho výstřely zasahovaly.

To byla jeho poslední myšlenka, než zemřel a padl na podlahu vedle mrtvého Keegana.

Major Gord Kirilo, velitel I 10, zvolna vyšel z postranní místnosti a bezvýrazně se zadíval na dva mrtvé.

„Vysílačka byla zaměřena v hangáru sedm," řekl. „Musí být zajištěna."

Pak překročil dva prospektory a pomalými, vláčnými pohyby hypnotizovaného člověka odešel.